

CSEHOV

Cseresznyés kert

=====

Komédia 4 felvonásban

Szereplők:

RANYEVSKAJA, LJUBOV ANDREJEVNA, földbirtokos
ÁNYA, a leánya, 17 éves
VÁRJA, a fogadott leánya, 24 éves
GAJEV, LEONYID ANDREJEVICS, Ranyevszkaja bátyja
LOPAHIN, JERMOLAJ ALEKSZEJEVICS, kereskedő
TROFIMOV, PJOTR SZERGEJOVICS, diák
SZIMEONOV-PISCSIK, BORISZ BORISZOVIK, földbirtokos
SARLOTTA IVANOVNA, nevelőnő
JEPIHODOV, SZEMJON PANTYELEJEVICS, könyvelő
DUNYÁSA, szobalány
FIRSZ, inas, 87 éves öregember
JÁSA, fiatal inas
VÁNDOR
ÁLLOMÁSFŐNÖK
POSTATISZT

VENDÉGEK, CSELÉDEK

A cselekmény Ranyevszkaja birtokán játszódik.

Első felvonás

/Szoba, amelyet a mai napig is gyermekszobának neveznek. Az egyik ajtó Ánya szobájába vezet. Virradat, nemsokára feljön a nap. Már május van, a cseresznyefák virágban állnak, de odakint a kertben még hideg van, hajnali fagy. A szoba ablakai becsukva./

/Belép Dunyása, gyertyával, és Lopahin könyvvel a kezében/

Lopahin   Megjött a vonat, hála istennek. Hány óra?

Dunyása   Mindjárt kettő. /Eloltja a gyertyát/ Már virrad.

Lopahin   Mennyit késtek végül is? Legalább két órát.
/Ásít, nyújtózkodik/ Jó firma vagyok,
mondhatom, bolondot csinálok magamból! Azért
jöttem ide, hogy várjam őket az állomáson, hát
nem elalszom... Ültő helyemben elnyomott a
buzgóság. A mindenségít... Felkelthetnél volna.

Dunyása   Azt hittem, kiment elébük. /Fülel/ Ha jól
hallom, jönnek.

Lopahin   /fülel/ Dehogy... mire megkapják a poggyászt,
ez-az... /fülel/ Ljubov Andrejevna öt
esztendeig volt külföldön, vajon milyen lehet
most? Jó ember. Kedves, egyszerű ember.

cserkert.hun.txt

Emlékszem, tizenöt éves suttyó kölyök voltam, megboldogult édesapám - boltja volt akkor itt a faluban - úgy képen vágott az öklével, hogy eleredt az orrom vére..., Éppen valami dologban jártunk itt a birtokon, és be volt rúgva az öreg. Ljubov Andrejevna, mintha most is látnám, fiatalka, törékeny teremtés volt, mindjárt behozott a házba, egyenest a mosdóhoz, éppen ide, a gyerekszobába. "Ne sírj, kis parasztfiú, azt mondja, mire vőlegény leszel, nyoma se marad..." /szünet/ Parasztfiú... igaz, ami igaz, az apám paraszt volt, én meg fehér mellényt, sárga cipőt viselek. Disznó orrán az aranyperec. Gazdag vagyok, pénzem, mint a pelyva, de ha megkaparjuk a dolgot, a paraszt csak paraszt marad... /Belelapoz a könyvbe/ Ezt is, olvasom, de egy szót se értek belőle. El is aludtam rajta. /Szünet/

Dunyása A kutyák egész éjjel nem nyughattak, megéreztek, hogy jön a gazda.

Lopahin Dunyása, mi van veled?...

Dunyása Reszket a kezem. Ájulás környékez.

Lopahin De kényes lettél! Úgy öltözködsz, mint holmi kisasszony, meg a frizurád is! Micsoda dolog ez? Az ember sose felejtse el, hogy kicsoda!

/Belép Jepihodov, virágcsokorral, zsakettet visel, fényesre tisztított csizmát, amely kegyetlenül nyikorog: mihelyt belép, elejti a csokrot/

Jepihodov /felemeli a csokrot/ A kertész küldi, azt mondja, az ebédlőbe. /odaadja Dunyásának a csokrot/

Lopahin Nekem pedig mindjárt hozhatsz egy kis kvászt.

Dunyása Igenis. /Kimegy/

Jepihodov Jött ez a hajnali fagy, mínusz három fok, a cseresznye meg mind virágban áll. Nem tudom jónak tartani ezt a mi klímánkat. /Sóhajt/ Nem tudom. Ez a mi klímánk képtelen segíteni, amikor kell. Ha megengedi, hogy folytassam, Jermoláj Alekszejevics, tegnapelőtt vettem ezt a csizmát, hát kérem, bátorkodom biztosítani önt, úgy nyikorog, hogy az egyszerűen lehetetlenség. Vajon mivel kéne bekenni?

Lopahin Hagyj békén. Unlak.

Jepihodov Mindennap rám szakad valami szerencsétlenség. Én már nem is zúgolódom, hozzászóktam, egyenesen jó képet vágok hozzá.

/Dunyása jön be, odaadja Lopahinnak a kvászt/

Jepihodov Megyek. /Megbotlik egy székben, amely felborul/ Na tessék... /Szinte diadalmasan/ Tetszik látni, micsoda összefolyása a dolgoknak, elnézést a kifejezésért, ugyebár... Mégiscsak szembeszökő!... /Kimegy/

Dunyása Jermoláj Alekszejics, magának elárulhatom,

cserkert.hun.txt
megkérte a kezemet.

Lopahin Nocsak!

Dunyása Nem tudom, hogy legyen... Jámbor ember ez, de néha hetet-havat összehord, egy szavát se érteni. Szépen beszél, érzéssel, csak éppen senki sem érti. Talán még tetszik is egy kicsit. És örülten szerelmes belém. Szerencsétlen alak, mindennap történik valami. Úgy is csúfolják nálunk: rakás szerencsétlenség...

Lopahin /fülel/ Na, most jönnek, ha jól hallom...

Dunyása Jönnek! Jaj, mi lel... Jéghideg lett kezem-lábam.

Lopahin Csakugyan jönnek. Menjünk elébük! Megismer-e még Ljubov Andrejevna? Öt éve nem láttuk egymást:

Dunyása /izgatottan/ Ájulás környékez... Jaj, elájulok!

/Hallatszik, amint odakint két fogat érkezik a házhoz. Lopahin és Dunyása kisietnek. A színpad üres. A szomszédos szobákban zaj támad. Botjára támaszkodva Firsz sántikál át gyorsan a színpadon, ő kiment Ljubov Andrejevna elé az állomásra, régimódi libériát visel, cilindert, motyog magában, egy szavát sem lehet érteni. A színpad mögött erősödik a zaj. Egy hang: "Erre tessék"... Ljubov Andrejevna, Anya és Sarlotta Ivanovna lép be, az utóbbi kiskutyát vezet pórázon, mindhárman útra öltözötten majd várja jön, nagykabátban, kendőben, Gajev, Szimeonov-Piscsik, Lopahi, Dunyása batyuval és ernyővel, szolgák poggyásszal - mind keresztülmennek a szobán/

Ánya Itt menjünk át! Mama, emlékszel még erre a szobára?

L. Andrejevna /boldogan, a könnyein keresztül/ A gyerekszoba!

Várja Milyen hideg van, egészen meggémberedett a kezem. /Ljubov Andrejevna-hoz/ Anyuska, mind a két szobája pontosan olyan, mint volt, a fehér is, meg az ibolyaszínű is.

L. Andrejevna A gyerekszoba, az én kedves, szép szobám... Itt aludtam kislány koromban... /Sír/ És most megint olyan vagyok, mint egy kislány... /Megcsókolja a bátyját, Várját, aztán megint a bátyját/ Várja semmit sem változott: a mi kis apácánk. És Dunyását is mindjárt megismertem... /Megcsókolja Dunyását/

Gajev A vonat két órát késett. Szép, ugye? Szép kis állapotok.

Sarlotta /Piscsikhez/ A kiskutyám a diót is megeszi.

Piscsik /ámulva/ Hihetetlen!

/Mind kimennek, csak Anya és Dunyása marad a színpadon/

Dunyása Már nem győztük kivárni... /Lesegíti Anyáról a köpenyét, kalapját/

Ánya Négy éjjel nem aludtam az úton...
Most meg egészen összefagytam...

Dunyása Nagyböjtben tetszett elutazni, hóban, fagyban, most meg! Kedveském! /Nevet, megcsókolja/ Alig győztem kivárni boldogságom, napsugaram... Most mindjárt el kell mondanom valamit, egy percig se tudom magam tartani...

Ánya /bágyadtan/ Mi az már megint...

Dunyása Jepihodov, a könyvelő, húsvét után megkérte a kezemet.

Ánya Mindig ugyanazt fújod /Megigazítja a haját/ Az összes hajtűmet elvesztettem... /Nagyon fáradt, meg is tántorodik/

Dunyása Nem tudom, mit gondoljak. Szerelmes belém, fűlig szerelmes!

Ánya /benéz a szobája ajtaján, szelíd kedvességgel mondja/ A szobám, az ablakaim, mintha ki se tettem volna a lábamat. Itthon vagyok! Holnap reggel felkelek, kiszaladok a kertbe... Jaj, csak el tudjak aludni! Egész úton a szememet sem hunytam le, olyan nyugtalan voltam.

Dunyása Tegnapelőtt megjött Pjotr Szergejics.

Ánya /boldogan/ Pétya!

Dunyása Odakint alszik a fürdőházban, ott szállt meg. Félek, hogy zavarnék, azt mondja. /Megnézi a zsebóráját/ Fel kellett volna kelteni, de Varvara Mihajlovna megtiltotta. Azt mondta, föl ne merjem kelteni.

/Várja lép be, övén kulcsosomóval/

Várja Dunyása, kávé hamar... Anyuska kávézni akar.

Dunyása Máris. /kimegy/

Várja Hála Istennek, hogy végre megjöttetek. Újra itthon vagy. /Becézi/ Megjött az én lelkecském! Megjött az én szépségem!

Ánya Mi mindenem mentem keresztül!

Várja Képzelem!

Ánya Amikor nagyhéten elindultam, még hideg volt. Sarlottának egész úton be nem állt a szája, folyton jött a bűvészmutatványaival. Minek kellett ezt a Sarlottát a nyakamba varrnod?...

Várja Nem utazhattál egyedül, lelkecském. Egy tizenhét éves lány!

Ánya Megérkeztünk Párizsba, ott is hideg volt, havazott. És képzeld el az én borzasztó franciaságommal. A mama a negyedik emeleten lakik, ahogy odaérek, mindenféle franciák ülnek nála, valami hölgyek, meg egy öreg páter az imakönyvével, vágni lehet a füstöt, és az a kényelmetlenség! Hirtelen úgy, de úgy megsajnáltam a mamát, a két kezembe fogtam a fejét, szorítottam, el se akartam engedni. A mama megsimogatott, sírt...

Várja /könnyek között/ Ne mondd, ne mondd...

Ánya A Menton környéki villáját már eladta, semmije, de semmije se maradt. Nekem se maradt egy árva kopejkám, alig tudtunk hazavergődni. De a mama képtelen ezt megérteni! Beülünk a pályaudvaron az étterembe, ő a legdrágábbat rendeli és rubeles borralalókat osztogat a pincéreknek. Sarlotta szintén. Jása is megköveteli a magáét, egyszerűen rémes. Jása a mama inasa, őt is magunkkal hoztuk...

Várja Láttam a gazembert.

Ánya Hát itthon mi újság? Kifizettétek a kamatot?

Várja Ugyan!

Ánya Istenem, Istenem...

Várja Augusztusban elárverezik a birtokot...

Ánya Istenem...

Lopahin /benéz az ajtón, állathangon:/ Mőööö... /Kimegy/

Várja /könnyek között/ Majd adok én ennek... /öklével fenyegeti/

Ánya /átöleli Várját, csendesen/ Várja, megkérte a kezedet? /Várja tagadóan rázza a fejét/ De hiszen szeret... Miért nem beszéltek egymással, mire vártok?

Várja Azt hiszem, semmi se lesz belőle. Annyi a dolga, nem tud velem foglalkozni... rám se hederít. Hát menjen Isten hírével, jobb, ha nem is látom... Mindenki az esküvőnkőről beszél, sorra gratulálnak, valójában meg nincs semmi, az egész csak álom. /Más hangon/ Né, milyen brossod van!... Mint egy méhecske!

Ánya /szomorúan/ A mama vette. /Bemegy a szobájába, vidáman, gyerekesen csacsog/ Párizsban még léggömbbel is röpültem!

Várja Megjött az én lelkecském! Megjött az én szépségem!

/Dunyása már jön is a kávéfőzővel, készíti a kávé/

Várja /az ajtóban/ Tudod, lelkecském, egész nap teszek-veszek a háztartásban, és közben ábrándozom, Férjhez kéne adni téged valami gazdag emberhez, akkor végre nyugodtabb lennék, elmennék remeteségbe, aztán Kijevbe Moszkvába, sorra járnám a szent helyeket... Csak zárandokolnék és zárandokolnék, de szép is lenne! Nincs szebb annál!...

Ánya Dalolnak a madarak a kertben. Hány óra?

Várja Háromra jár. Igazán ideje aludnod, lelkecském. /Bemegy Anyához/ Nincs is szebb annál!

/Jása jön be, plédet, kis útitáskát hoz/

cserkert.hun.txt

Jása /miközben keresztülmegy a színen, finomkodva/
Szabad itt átmennem, kérem?

Dunyása Jása! Rá se ismerni magára! Hogy megváltozott
külföldön.

Jása Hm... Hát maga kicsoda?

Dunyása Amikor elkerült innen, még ilyen kicsi voltam.
/Mutatja a padlótól számítva/ Dunyása vagyok,
Fjodor Kozojedov lánya. Nem emlékszik?!

Jása Hm... Prücsök! Körülnéz, megöleli a lányt, az
felsikolt és elejt egy csészealjat. Jása
gyorsan kimegy/

Várja /az ajtóban, zsörtölődő hangon/ Mi volt ez!?

Dunyása /szipogva/ Eltörtem egy csészealjat ...

Várja Tányértörés jót jelent.

Ánya /kijön a szobájából/ Idejében szólni kellene a
mamának, hogy itt van Pétya...

Várja Meghagytam, hogy ne keltsék föl.

Ánya /eltűnődve/ Hat évvel ezelőtt meghalt apa, egy
hónapra rá belefulladt a folyóba Grisa öcsém,
hét éves volt, gyönyörű kisfiú. A mama nem
bírt elviselni a fájdalmat, elment, vissza se
nézett... /Összerázkódik/ Mennyire megértem a
mamát, ha tudná! /Szünet/ Pétya Trofimov Grisa
házitanítója volt, eszébe juttathatja megint...

/Belép Firsz, ő is zsakettben, fehér mellényben/

Firsz /odamegy a kávéfőzőhöz, aggodalmasan/ Úrnőnk
itt méltóztatik kávézni... /Fehér kesztyűt húz/
Kész a kávé? /Szigorúan Dunyásához/ Te! Hát a
tejszín?

Dunyása Jaj, Istenem... /Kisiet/

Firsz /a kávéfőző körül matat/ Eh, te ügyefogyott...
/Motyog magában/ Megjöttek Párizsból... valaha
az uraság is járt Párizsban... fogattal...
/Nevet/

Várja Mi az, mi van, Firsz?

Firsz Parancsol velem? /boldogan/ Megjött az úrnőm!
Megértem még! Most akár meg is halhatok... /Sír
az örömtől/

/Ljubov Andrejevna, Gajev és Szimeonov-Piscsik Szimeonov-Piscsik
finom posztóból varrott zekében és buggyos nadrágban. Gajev, ahogy
jön befelé, egész törzsével és karjával olyan mozdulatokat tesz,
mintha biliárdozna/

L. Andrejevna Hogy is van? Várj, mindjárt eszembe jut...
Sárgát a sarokba. Dublett középre!

Gajev Nyesve a sarokba! Valamikor itt aludtunk mind a
ketten, ebben a szobában húgocskám, most pedig
már az ötvenyediket taposom, bármilyen
hihetetlen...

cserkert.hun.txt

Lopahin Bizony, az idő múlik.
Gajev Hogyan?
Lopahin Mondom, az idő múlik.
Gajev Itt pacsuliszag van.
Ánya Megyek, lefekszem. Jó éjszakát, mama.
/Megcsókolja az anyját/
L. Andrejevna Drága, édes kis bogaram! /Megcsókolja Ánya mindkét kezét/ Örülsz, hogy újra itthon vagy? Én még mindig nem tudtam magamhoz térni.
Ánya Jó éjszakát, bácsikám.
Gajev /megcsókolja az arcát, a kezét/ Isten veled. Hogy hasonlítasz az anyádra! /A hűgához/ Te, Ljuba, szakasztott ilyen voltál ennyi időskorodban.

/Ánya kezét nyújt Lopahinnak és Piscsiknek, kimegy, beretteszeli maga mögött az ajtaját/

L. Andrejevna Hogy kimerült szegény!
Piscsik Hosszú út van mögötte.
Várja /Lopahinhoz és Piscsikhez/ Na, mi lesz, uraim? Három órára jár, illendőség is van a világon.
L. Andrejevna /nevet/ Várja, te semmit se változtál, /Odavonja magához, megcsókolja/ Megiszom a kávémat, aztán mind eltűnünk. /Firsz párnát tol a lába alá/ Köszönöm, kedvesem. Hogy rászoktam a kávéra. Éjjel-nappal kávéznám. Köszönöm, jó öreg. /Megcsókolja Firszet/
Várja Megnézem, meghozták-e mind a poggyászt...?
L. Andrejevna Hát csakugyan én ülök itt? /Nebet/ Legszívesebben ugránoznék, repdes-nék. /Eltakarja két kezével az arcát/ Hátha csak álmodom az egészet! Isten látja a lelkemet, mennyire szeretem a hazámat, milyen gyengéd vonzalommal, nem volt erőm kinézni a vonatablakon, menten sírva fakadtam /Könnyei között/ Na, gyerünk azzal a kávéval. Köszönöm, Firsz köszönöm, jó öreg. Úgy örülök, hogy még élsz.
Firsz Tegnapelőtt.
Gajev Nagyot hall.
Lopahin Négy után indul a vonatom Harkovba. A mindenségit! Pedig hogy szerettem volna alaposan szemügyre venni magát, jól kibeszélgetni magunkat... Még mindig ugyanolyan gyönyörű!
Piscsik /zihálva/ Még szebb lett... És ez a párizsi módi... azt a fűzfán füttyülő rézangyalát!...
Lopahin A bátyja, Leonyid Andrejics, azt mondja, rólam, hogy bugris vagyok, felkapaszkodott vagyok, de

cserkert.hun.txt

ez engem egy csöppet sem zavar. Mondjon, ami jól esik. Nekem csak az a fontos, hogy maga ugyanúgy bízson bennem, mint régen, hogy maga azzal a csodálatos, elbűvölő két szemével ugyanúgy nézzen rám. Irgalmas Isten! Az én apám még jobbágy volt a maga nagyapjánál, az édesapjánál, de maga, személy szerint, valamikor olyan sok jót tett velem, hogy mindent elfelejtettem, úgy szeretem, mint a testvéremet... még annál is jobban.

- L. Andrejevna Nem tudok egyhelyben maradni, egyszerűen képtelen vagyok rá... /Felugrik, erős felindultságában fel-alá járkál/ Hogy lehet kibírni ezt a boldogságot... Azt se bánom, ha kinevetnek, hogy milyen buta vagyok... Drága, jó szekrénykém... /Megcsókolja a szekrényt/ Kicsi asztalom...
- Gajev Mialatt odavoltál, maghalt a dadus.
- L. Andrejevna /Leül, kávézik/ Tudom, Isten nyugosztalja szegényt. Megírták.
- Gajev Anasztaszij is meghalt. A kancell Petruska meg faképnél hagyott, most bent szolgál a városban, a rendőr-kapitánynál. /Cukorkás szelencét vesz ki a zsebéből, cukrot szopogat/
- Piscsik Dásenykám, a kislányom... tiszteletét küldi...
- Lopahin Szeretnék valami nagyon kellemeset, valami vidámat mondani magának /Az órájára néz/ De mindjárt indulnom kell, nincs időnk társalogni... csak dióhéjban a lényeg. Azt tudja, hogy a cseresznyéskertjüket a tartozásaik miatt elárverezik, augusztus 22-ére ki van tűzve az árverés, de ne nyugtalankodjék, kedvesem, aludjon nyugodtan, van megoldás... Elmondom a tervemet. Egy kis figyelmet kérek! A birtokunk csupán húsz versztányira van a várostól, a közelben megy a vasút, és ha a cseresznyéskertet meg a folyóparti földet nyaralótelkekre parcellázzuk, és aztán bérbeadják, hogy villák épüljenek rajta, akkor legkevesebb éve huszonötezer bevételre számíthatnak.
- Gájev Ezt a badarságot, már megbocsásson!
- L. Andrejevna Nem egészen értem, amit mond, Jermoláj Alekszejics.
- Lopahin A nyaralóktól legkevesebb huszonöt rubelt kérhetnek hektáronként, és ha most mindjárt meghirdetik a dolgot, a fejemet rá, hogy őszre egy talpalatnyi szabad telek se marad, mind elkapkodják. Egyszóval, gratulálok, meg vannak mentve. A hely fekvése csodálatos, a folyó mély. Természetesen mindent rendbe kell szedni, egy kis takarítást kell rendezni... például le kell bontani a sok ócska épületet, ezt a házat, mert már végképp kiszolgált, ki kell vágni az öreg cseresznyéskertet...
- L. Andrejevna Kivágni a kertet? Kedvesem, bocsásson meg, maga nem tudja, mit beszél. Ha az egész

cserkert.hun.txt

kormányzásban egyáltalán van valami érdekes, valami csodálatos, akkor az csakis a mi cseresznyéskertünk.

Lopahin Ebben a cseresznyéskertben csak az a csodálatos, hogy olyan nagy. Termést csak minden második évben hoz, és akkor se tudnak mit kezdeni vele, mert nem akad rá vevő.

Gájev Ez a kert még a lexikonban is benne van.

Lopahin /az órájára néz/ Ha semmit sem tudunk kitalálni, ha nem jutunk dűlőre, akkor augusztus 22-én elárverezik a cseresznyéskertet, meg az egész birtokot. Szánják el végre magukat! Nincs más megoldás, esküszöm. Egyszerűen nincs más mód.

Firsz A régi időkben, negyven-ötven évvel ezelőtt, a cseresznyét megaszalták, levében eltették, besavanyították, lekvárt főztek belőle, nem egyszer volt úgy...

Gájev Hallgass, Firsz.

Firsz Volt úgy, hogy az aszalt cseresznyét szekérszámra küldték Moszkvába, Harkovba. Dőlt a pénz! És az aszalt cseresznye akkoriban puha volt, húsos volt, édes, zamatos... külön receptje volt annak...

L. Andrejevna És hol van most az a recept?

Firsz Elfelejtették. Senki se emlékszik rá.

Piscsik /Ljubov Andrejevnához/ Mi volt abban a Párizsban? Milyen ott az élet? Evett békát?

L. Andrejevna Krokodilt is.

Piscsik Hihetetlen!

Lopahin Mostanáig vidéken csak urak meg parasztok voltak, most pedig megjelentek a nyaralók is. Minden várost nyaralótelepek vesznek körül, a legkisebbet is. És bátran mondhatjuk, hogy a nyaralók jelentősége húsz év alatt rendkívülien megnövekszik. Most még csak teázgat a teraszán, de egy szép napon gazdálkodni kezd az egy hektáros telkén, és akkor a maguk cseresznyéskertje helyén boldog, gazdag, pazar vidék lesz...

Gájev /felháborodva/ Micsoda badarság!

/Belép Várja és Jása/

Várja Anyuska, két távirata is jött. /Kiválasztja a kulcsot és csörömpölve kinyitja a régi szekrényt/ Itt vannak.

L. Andrejevna Párizsból érkeztek. /Összetépi a táviratokat olvasatlanul/ Párizssal végeztünk...

Gájev Ljuba, tudod te, hány éves ez a szekrény? A múlt héten kihúzó az alsó fiókját, hát ott áll beleégetve az évszám. Ezt a szekrényt kerek száz esztendeje készítették. Szép, mi?! Akár a

cserkert.hun.txt
jubileumát is megünnepelehetnénk. Igaz, hogy
élettelen tárgy, de azért mégiscsak
könyvszekrény.

Piscsik /csodálkozva/ Száz esztendő... Hihetetlen!...

Gájev Igen... Ez aztán a bútordarab... /Megtapogatja
a szekrényt/ Kedves, mélyen tisztelt szekrény!
Köszönöm, hosszú fennállásodat, amellyel
immáron több mint száz esztendeje szolgálod a
jóság és igazság fényes eszményeit néma
felhívásod, amellyel termékeny munkára
szólítottál, sosem lankadt e száz esztendő
során, erősítette /könnyek között/ családunk
sorjázó nemzedékeiben a szorgos jókedvet és a
jobb jövőbe vetett bizodalmat, nevelte
bennünk a nemes eszményeket és a társadalmi
tudatot. /Szünet/

Lopahin Igen...

L. Andrejevna Lonya, te semmit se változtál.

Gajev /kissé zavarban/ A jobb sarokba! Középre
teszem!

Lopahin /órájára néz/ Most már igazán mennem kell.

Jása /odaadja Ljubov Andrejevna-nak az orvosságait/
Be tetszik venni a piruláit?...

Piscsik Csak orvosságot ne, kedvesem... Se nem ártnak,
se nem használnak... Adja csak ide...
drágaságom. /Elveszi a pirulákat, kiszórja a
tenyerére, rájuk fúj, az egészet beveszi és
leöblíti kvázzsal/ Így ni!

L. Andrejevna /rémülten/ Elment az esze?!

Piscsik Bevettem azt a sok pirulát.

Lopahin Micsoda nyeldekülő! /Mind nevetnek/

Firsz A tekintetes úr itt volt húsvétkor, fél vödör
uborkát megevett... /Motyog/

L. Andrejevna Mit mond az öreg?

Várja Már három éve így motyog mindig. Megszoktuk.

Jása Élemedett korban van.

/Az ösztövért Sarlotta Ivanovna megy át a színen, fehér ruháját öv
fogja szorosra, az övé lornyon függ/

Lopahin Bocsásson meg, Sarlotta Ivanovna, még nem is
köszönhettem. /Kézét akar csókolni neki/

Sarlotta /elhúzza a kezét/ Ha most megengedem, hogy
megcsókolja a kezemet, utána már a könyökömet
kivánná, aztán a vállamat...

Lopahin Ma nincs szerencsém. /Mind nevetnek/ Sarlotta
Ivanovna, lássunk egy bűvészmutatványt!

L. Andrejevna Sarlotta, egy bűvészmutatványt!

Sarlotta Nincs kedvem, álmos vagyok. /Kimegy/

Lopahin Három hét múlva találkozunk. /Kezet csókol Ljubov Andrejevnának/ Isten áldja. Indulnom kell. /Gajevhez/ Viszontlátásra. /Kezet nyújt Varjának, majd Firsznek és Jásának/ Semmi kedvem elutazni! /Ljubov Andrejevna-hoz/ Ha fontolóra vennék a nyaralótelkek dolgát és rászánják magukat, kérem, értesítsenek, szerzek ötvenezret kölcsön. Alaposan fontolják meg.

Várja /haragosan/ Menjen már, mire vár?

Lopahin Megyek, megyek... /Kimegy/

Gajev Bugris. Azazhogy, pardon... Elvégre Várja hozzámegy feleségül, ő a mi Várjánk jövődóbelije.

Várja Beszél itt össze-vissza, bácsi!

L. Andrejevna Miért, Várja? Én nagyon boldog lennék. Olyan jó ember.

Piscsik Igaz, ami igaz, nagyon... a lehető legtiszteletreméltóbb ember... Dázenykám is... úgyszintén azt mondja... szóval, mindenfélét. /Hortyog, de tüstént fel is ébred/ Izé... drágaságom, nem adhatna nekem kölcsön... kettőszáznegyven rubelt... holnap ki kéne fizetnem a jelzálogkamatokat...

Várja /rémülten/ Nincs, nincs!

L. Andrejevna Valóban egy fillérem sincsen.

Piscsik Majd csak akad. /Nevet/ Én sohase veszítem el a reményt. A múltkor is, már azt hittem, kész, vége, veszve minden, hát nem éppen az én földemen vitték keresztül a vasutat,... szép summa ütötte a markomat. Most is, majd csak alakul valami, ha ma nem, hát holnap... Dázenykám nyer kétszázezret... neki van sorsjegye.

L. Andrejevna Megittuk a kávé, most aztán menjünk szépen aludni.

Firsz /ruhakefével Gajevet tisztogatja, dorgálja/ Már megint más nadrágot vett fel, mint amelyik ehhez a kabáthoz való. Mit csináljak magával?

Várja /halkan/ Anya alszik. /Halkan kitarja az ablakot/ feljött a nap, már nincs hideg. Nézze, anyuska: milyen csodálatosak a fák! Istenem, és a levegő! És hogy csivognak a seregélyek!

Gajev /kinyit egy másik ablakot/ Csupa fehér a kert. Emlékszel még, Ljuba? A hosszú fasor egyenesen fut, mint a kifeszített szíj, és csillog a holdas éjszakában! Emlékszel még? Nem felejtetted el?

L. Andrejevna /kinéz az ablakon át a kertre/ Gyermekkorom, tisztaságom! Itt aludtam a gyerekszobában, kinéztem a kertre, a boldogság minden reggel együtt ébredt velem, és hajszálra ugyanilyen volt ez a kert, semmit se változott. /Nevet a

cserkert.hun.txt

boldogságtól/ Minden, minden fehér! Drága, drága kertem! A nyomasztó komor ősz és a hideg tél után megint fiatal vagy, repesel a boldogságtól, nem hagytak el az ég angyalai... Jaj, csak levénné valaki ezt a nehéz követ a szívemről, a vállamról, ha csak elfelejthetném a múltamat!

Gajev   És ezt a kertet most elárverezik... micsoda képtelenség...

L. Andrejevna   Odanézzetek, szegény édesanyám jár a kertben... fehér ruhában! /Kacag a boldogságtól/ Ő az.

Gajev   Hol?

Várja   Anyuska, az Isten szerelmére!

L. Andrejevna   Nincs ott senki, csak képzelődtem. Ott, jobbra, ahol a lugas felé kanyarodik az ösvény, az a kis fehér fa előrehajolt, megtévesztésig olyan, mint egy nőalak...

/Belép Trofimov, kopott egyetemi egyenruhában, szemüveggel/

L. Andrejevna   Milyen elragadó ez a kert! A rengeteg fehér virág, a kék ég...

Trofimov   Ljubov Andrejevna! /Az asszony odafordul hozzá/ Csak köszönteni szeretném és már itt se vagyok. /Forrón megcsókolja a kezét/ Rámparancsoltak, hogy várjak reggelig, de már nem volt türelmem...

/Ljubov Andrejevna értetlenül néz rá/

Várja   /könnyek között/ Ez Pétya Trofimov...

Trofimov   Pétya Trofimov vagyok, Grisa volt házitánítója... Így megváltoztam?

/Ljubov Andrejevna megöleli Pétyát, csendesen sír/

Gajev   /zavarban/ Ljuba, elég már, elég.

Várja   /sír/ Pétya, nem megmondtam, hogy várjon holnapig!?

L. Andrejevna   Grisám... kisfiam, Grisa... fiacskám...

Várja   Anyuska, semmit sem tehetünk. Isten adta, Isten elvette.

Trofimov   /gyengéden, könnyek között/ Nyugodjon meg...

L. Andrejevna   /halkan sír/ Meghalt szegény kisfiam, vízbefúlt... De hát miért? Mivégre, kedvesem? /Csendesebben/ Anya alszik, én meg hangoskodom... még felverem... Pétya, mi történt magával? Hogy megcsúnyult! Hogy megöregedett!

Trofimov   A vonaton egy néni azt mondta rám: vedlett uraság.

L. Andrejevna   Akkor még egészen kölyök volt, kedves kis diák, most meg már a haja is megritkult, szemüveget hord. Csak nem akarja azt mondani, hogy még

cserkert.hun.txt
mindig egyetemre jár? /Az ajtó felé indul/

Trofimov Úgy látszik, én már örök diák maradok.

L. Andrejevna /Megcsókolja a fivérét, aztán Várját,/ No, menjetek aludni... Te is megöregedtél Leonyid.

Piscsik /Az asszony után megy/ Szóval, aludj... Jaj, a köszvényem! Itt maradok magunknál... Ljubov Andrejevna, lelkem, holnap reggel... kellene kettőszáznegyven rubel...

Gajev Ez csak hajtja a magáét.

Piscsik Kettőszáznegyven rubel... Kamatot kell fizetnem a jelzálogra.

L. Andrejevna Nincs pénzem, galambocskám.

Piscsik Megadom, kedveském... Nevetséges összeg...

L. Andrejevna No jó, majd Leonyid ad... Adj neki, Leonyid.

Gajev Majd adok én neki, de azt nem teszi zsebre!

L. Andrejevna Mit lehet tenni, adj neki... Szüksége van rá... megadja.

/Ljubov Andrejevna, Trofimov, Piscsik és Firsz kimegy. Gajev, Várja és Jása marad a színen/

Gajev A húgom még mindig nem szokott le róla, hogy szórja a pénzt. /Jásához/ tágulj innen, barátocskám, tyúkólszagod van.

Jása /Vigyorogva/ Leonyid Andrejics, maga pont olyan, mint volt.

Gajev Hogyan? /Várjához/ Mit mondott ez?

Várja /Jásához/ Az édesanyád bejött a faluból, tegnap óta ott gubbaszt a cselédházban, látni szeretne...

Jása Isten éltesse!

Várja Te szégyentelen!

Jása Éppen ő hiányzott. Ráért volna holnap is. /Kimegy/

Várja Anyuska ugyanolyan, mint volt, egy szemernyit sem változott. Ha hagynák, mindenét elosztogatná.

Gajev Igen... /Szünet/ Ha egy betegségre nagyon sokféle orvosságot ajánlanak, akkor bizony az a betegség gyógyíthatatlan. Egész nap töprengök, töröm a fejemet, nagyon sok orvosságot tudok, tehát nincs egy sem. Jó lenne örökölni valakitől, jó lenne férjhez adni a mi Anyánkat valami dúsgazdag emberhez, jó lenne elmenni Jaroszlavlba és szerencsét próbálni a grófné nénikénknél. Hiszen a néni rettentő gazdag.

Várja /sír/ Jaj, csak megsegítene a Jóisten!

Gajev Ne bőgj. A néni rettentő gazdag, de ki nem

cserkert.hun.txt
állhat minket. Először is, a húgom hozzáment egy ügyvédhez, aki nem is volt nemesember...

/Ánya megjelenik az ajtóban/

Gájev Hozzáment valakihez, aki nem is volt nemesember, ráadásul nem lehet azt állítani a húgomról, hogy nagyon erényesen viselkedett. Jó asszony, derék asszony, nagyszerű asszony, én nagyon szeretem, de bármennyi enyhítő körülményt találjunk is, be kell vallanunk, hogy erkölcstelen teremtés. Minden mozdulatán meglátszik.

Várja /suttogva/ Ánya ott áll az ajtóban.

Gájev Hogyan? /Szünet/ Ejnye, de fura, úgy látszik, valami belement a jobb szemembe... alig látok. Na, szóval, csütörtökön, amikor bent voltam a járásbírószágon...

/Ánya bejön/

Várja Ánya, még mindig nem alszol?

Ánya Nem tudok elaludni.

Gájev Kicsikém! /Megcsókolja Ánya arcát, két kezét/ Gyermekek... /Könyvek között/ Te nem a kishúgom vagy, hanem az én angyalom, a mindenem. Hidd el nekem...

Ánya Én elhiszem neked, bácsi. Téged mindenki szeret, becsül..., de kedves bácsi, hallgass, neked nem szabad megszólalnod. Az imént is, miket beszéltél a mamáról, a tulajdon húgodról? Minek beszélsz ilyeneket?

Gájev Igen, igen... /Kezével eltakarja az arcát/ Ez csakugyan borzasztó! Istenem! Istenem, könyörülj rajtam! Ma is egész szónoklatot vágtam ki a szekrény előtt... micsoda butaság! Csak amikor a végére értem, akkor döbbsentem rá milyen buta voltam.

Várja Igaz, ami igaz, bácsikám, magának nem volna szabad megszólalnia. Hallgasson, és kész.

Ánya Neked is jobb lenne, ha hallgatnál... hidd el...

Gájev Hallgatok. /Ányának és varjának megcsókolja mindkét kezét/ Hallgatok. Csak még egy szót a lényegről. Csütörtökön bent voltam a járásbírószágon, összejött a kompánia, szó esett erről-arról, hogy így meg úgy, szóval úgy látszik, el lehet rendezni a dolgot, lehetne kölcsönt szerezni váltóra, abból kifizethetnék a kamatokat a banknak.

Várja Jaj, csak megsegítene a Jóisten!

Gájev Kedden bemegyek a városba, még egyszer megbeszélem. /Várjához/ Ne bögj. /Ányához/ Az anyád majd beszél Lopahinnal, őneki semmi esetre se fog nemet mondani... Te pedig, ha egy kicsit kifújta magad, elutazol Jaroszlávba a grófné nagynénédhez. Háromfelől nekilátunk - és

cserkert.hun.txt

egy-kettőre tető alá hozzuk az egészet. Kifizethetjük a kamatot, efelől biztos vagyok... /Egy szem cukorkát vesz a szájába/ Esküszöm a becsületedre vagy amire akarsz, hogy nem árverezik el a birtokot! /Lelkesen/ A boldogságomra esküszöm. Itt a kezem, az arcomba vághatsz, hogy becsületes rongy ember vagyok, ha hagyom, hogy kalapács alá kerüljön a birtok. Minden porcikámra esküszöm!

Ánya /most visszanyerte nyugalmát, boldog/ bácsi, hogy te milyen jó vagy, milyen okos vagy! /Megöleli a bácsikáját/ Most már megnyugodtam. Nyugodt vagyok! Boldog vagyok!

/Belép Firsz/

Firsz /szemrehányóan/ Leonyid Andrejics, hát nem fél az Istentől!? Mikor akar lefeküdni?

Gajev Mindjárt, mindjárt. Menj csak, Firsz. Majd magam levetkőzöm. No, gyerekek, hajcsi, hajcsi... A részletekről majd holnap, most menjetek aludni. /Megcsókolj Anyát és Várját/ Én a nyolcvanas évek embere vagyok... erről a korról nem sok jót mondanak, pedig állíthatom, hogy alaposan kijutott nekem nem egyszer a meggyőződésemet. Nem hiába szeretnek a parasztjaim. Érteni kell a parasztot. Tudni kell a nyelvén...

Ánya Bácsi, már megint!

Várja Bácsika, tessék hallgatni.

Firsz /Haragosan/ Leonyid Andrejics!

Gájev Megyek, megyek... Feküdjetelek le. Kontra falssal két falról középre! Tusé! /Kimegy, Firsz a nyomában tipeg/

Ánya Most nyugodt vagyok. Semmi kedvem Jaroszlavlba utazni, nem szeretem a nénit, de azért megnyugodtam. Hála érte a bácsinak. /Leül/

Várja Aludni kell. Megyek. Amíg elváltál, olyan kellemetlenség ért. Tudod, hogy a régi cselédházban csak az öreg szolgák laknak: Jefimuska, Polj, Jevsztignyej, na meg Karp. Képzeld, rákaptak, hogy éjszakára beeresszenek mindenféle csavargót - én nem szóltam rá egy szót sem. Hát egyszerre csak visszahallom, hogy fűnek-fának azt híresztelik, üres borsón tartom őket. Fukarságból, na ehhez szólj... Jevsztignyej volt a főkolompos. Jól van, gondolom. ha te így, én is így, gondolom. Hívatom Jevsztignyejt... /Ásít/ Bejön hozzám... Mondom neki, idefigyelj, Jevsztignyej... azt a tökfész mindenedet... /Rápillant Anyára/ Anyecska!... /Szünet/ Elaludt... /Belekarol Anyába/ Gyere szépen az ágyikódba... Na, gyere... /Vezeti/ Elaludt az én lelkecském! Gyere szépen... /Lépkednek/

/Messze a kerten túl egy pásztor a tilinkóján játszik. Trofimov megy át a színen, észreveszi Várját és Anyját, megtorpan/

Várja Pszt... Alszik szegénykém... alszik... Gyere,

bogaram.

Ánya /halkan, félálomban/ úgy elfáradtam a fülemben
mintha csengők csilingelnének... Bácsi...
kedves bácsi... mama...

Várja Gyere, kisbogaram, gyere... /Bemennek Ánya
szobájába/

Trofimov /ellágyulva/ Drágám! Tavaszi napsugaram!

Függöny

.....

Második felvonás

/Mező. Régi, rozszant, régóta használaton kívül álló kápolna, mellette kút, nagy kőlapok, valamikor sírkövek lehettek: öreg pad. Idelátszik az út, amely Gajev kúriájára vezet. Odább jegenyék sötétlenek: amarra kezdődik a cseresznyés kert. Távolság táviróoszlopok sora, és messzi-messzi a látóhatáron homályosan sejlik egy nagy város, amelyet csak igen tiszta időben lehet látni. Nemsokára lemegy a nap. Sarlotta, Jása és Dunyása a padon ül Jepihodov a pad mellett gitározik, mind elgondolkozva ülnek. Sarlotta ócska vadászsapkát visel, a válláról levette a puskát, a csatot igazgatja a puskaszíjon./

Sarlotta /elgondolkozva/ Nekem még passzusom sincs, azt se tudom, mikor születtem, és úgy érzem, hogy egészen fiatal vagyok. Amikor még kislány voltam, az apám meg az anyám a vásárokat járták, micsoda fényes műsorokat adtak! Én salto mortale-t ugrottam, meg még mindenféle mutatványom volt. Aztán amikor meghalt az apám meg az anyám, egy német hölgy vett magához, ő tanított. No, jó! Felnőttem, nevelőnő lettem. De hogy honnan jöttem, ki vagyok - nem tudom... Kik a szüleim, egyáltalán össze voltak-e házasodva... nem tudom. /Uborkát halász elő a zsebéből, azt eszi/ Semmit se tudok. /Szünet/ Olyan jól esne beszélgetni valakivel, de hát kivel?... Nincs énnekem senkim.

Jepihodov /a gitárján játszik és énekel/ "Mit nekem a világ folyása, Barát, ellenség - mit nekem." Milyen kellemes dolog is így mandalínon játszani!

Dunyása Ez nem mandolín, hanem gitár. /Tükrében nézegeti magát, púderezkedik/

Jepihodov Aki esztétikát veszítette a szerelemtől, annak ez is mandolín... /dúdol/ "Csak megérett szívre találna Az én lángoló szívem!"

/Jása is átveszi a dalt/

Sarlotta Borzasztó, hogy ezek hogy danásznak... Pfúj! Mint a sakálók.

Dunyása /Jásához/ Azért óriási szerencse, ha valaki megfordulhat külföldön.

Jása De mennyire. Száz százalékgig egyetértek

cserkert.hun.txt
kegyeddel. /Ásít, aztán szivarra gyújt/

- Jepihodov Természetes. külföldön minden réges rég abszolút perfektül van.
- Jása Magától értetődik.
- Jepihodov Pallérozott elme lévén mindenféle kiváló könyveket forgatok, de fogalmam sincs róla, hogy milyen irányt kövessék, hogy lényegében véve mire is törekszem én, éljek vagy lényegében véve lőjem főbe magam, mindazonáltal folyton hordok magamnál revolvert. Tessék... /Megmutatja a revolverét/
- Sarlotta Slussz, befejeztem. Megyek. /Vállára veszi a puskát/ Jepihodov, hogy te milyen okos ember vagy, és milyen félelmetes, nyilván bomlanak utánad a nők. Brrr! /Indul/ Ezek a nagy bölcsek mind olyan marhák, hogy senkivel sem lehet egy értelmes szót beszélni... Mindig egyedül, egyes egyedül, senkim sincsen... És hogy ki vagyok, minek vagyok, ki tudja... /Lassan kimegy/
- Jepihodov Lényegében véve és kizárólag erre a témára szorítkozva, ami engem illet, határozottan ki kell jelentenem, hogy a sors olyan részvétlenül kezel, mint vihar a kicsiny csónakot. Teszem azt, ha tévednék ebben a vonatkozásban, akkor példának okáért mire magyarázom, hogy ma reggel, amikor kinyitom a szememet, egy borzasztó méretű hatalmas pók mászik a mellemen... Ekkora ni. /Mindkét kezével mutatja/ Vagy például nyúlok a pohárért, hogy egy kis kvászt igyak, hát nem ott úszik benne valami kimondott undokság, olyan csótány forma. /Szünet/ Olvasták Bucklet-t? /Szünet/ Avdotya Fjodorovna, ha meg nem sértem, néhány szó erejéig háborgatnám.
- Dunyása Rajta, ki vele.
- Jepihodov Ha lehetne inkább négyszemközt... /Sóhajt/
- Dunyása /Zavarban/ Rendben van... csak előbb hozza ki a köpönyegemet... ott lóg a szekrény mellett... valahogy nyirkos itt a levegő...
- Jepihodov Jól van, kérem... hozom, kérem... Most már tudom, mit tegyek a revolveremmel... /Fogja a gitárját és kimegy, közben játszik rajta/
- Jása Egy rakás szerencsétlenség! Köztünk szólva, ostoba alak. /Ásít/
- Dunyása Istenem, csak nehogy agyonlője magát! /Szünet/ Úgy aggódom, nincs egy nyugalmas percem. Egészen kicsi koromban magukhoz vettek az uraságék, elszoktam már az egyszerű élettől, a kezem is patyolatfehér, mint egy kisasszonynak. Kifinomult a természetem, érzékeny lettem és előkelő, mindentől megijedek... Rémes! Jása, ha maga megcsal, én nem tudom, mi lesz az idegeimmel.
- Jása /megcsókolja/ Prücsök! Természetesen hajadon leány nem feledkezhet meg magáról, ki nem állhatom, hogyha egy leányféle ostobán

cserkert.hun.txt
viselkedik.

Dunyása Én borzasztóan beleszerettem magába, maga olyan művelt, mindenhez ért. /Szünet/

Jása /Ásít/ Igenis... mert szerintem az úgy van: amelyik lány szerelembe esik, az feslett erkölcsű. /Szünet/ Jól esik egy szivar a friss levegőn... /Füfel/ Jönnek... Az uraságok...

/Dunyása vadul megöleli Jását/

Jása Most menjen haza, mintha csak a folyón lett volna fürödni. Erre, az ösvényen, különben összetalálkozik velük, és még azt hihetik, hogy randevúm volt magával. Azt nem tudnám elviselni!

Dunyása /halkan köhécsel/ Megfájdult a fejem a szivarjától... /kimegy/

/Jása marad, a kápolna mellett ül. Belép Ljubov Andrejevna, Gájev és Lopahin/

Lopahin Végérvényesen dönteni kell, az idő sürget, és olyan egyszerű az egész: hajlandók bérbeadni a birtokukat nyaralók építésére vagy sem? Egy szóval feleljenek: igen vagy nem? Egyetlenegy szót várok!

L. Andrejevna Ki szív itt ilyen utálatos szivarokat... /Leül/

Gájev Csoda kényelmes ez, hogy megépítették a vasutat. /leül/ Az ember fölül a vonatra és bent ebédel a városban... Sárgát középre! Legszívesebben hazamennék és lejátszanék egy partit...

L. Andrejevna Ráérsz.

Lopahin Egyetlen szót! /könyörgőre fogja/ Adjanak végre választ!

Gájev /Ásít/ Hogyan?

L. Andrejevna /belenéz az erszényébe/ Tegnap még mennyi pénzem volt, mára alig maradt. És az én szegény jó Várjám nem győz takarékoskodni, mindenkit tejlevesen tart, az öregeknek mindennap üres borsót adnak a konyhán, én pedig értelmetlenül költsékezem... /Elejti az erszényét, kiszóródnak az aranypénzek/ Na, most meg kiszóródott... /Bosszús/

Jása Tessék hagyni, majd én összeszedem. /Összeszedi a pénzt/

L. Andrejevna Lesz szíves, Jása. Nem is értem, minek mentem be a városba ebédelni... Ez a ti nyomorúságos zenés vendéglők, a szappanszagú abroszaival... És mire jó ennyit inni, Ljonya? Mire jó ennyit enni? Mire jó ennyit beszélni? Ma az étteremben már megint rengeteget beszéltél és teljesen fölöslegesen. A hatvanas évekről meg a dekadensekről. De hát kinek? A pincéreknek tartasz előadást a dekadensekről?

Lopahin Bizony

cserkert.hun.txt

Gájev /legyint/ Úgy látszik, javíthatatlan vagyok...
/ingerülten Jásához/ Mit lábatlankodsz itt
vrökösen...

Jása /nevet/ Mihelyt meghallom a hangját, muszáj
nevetnem.

Gájev /a nővéréhez/ Vagy én, vagy ő...

L. Andrejevna Jása, menjen innen, menjen...

Jása /odaadja Ljubov Andrejevának az erszényt/
Azonnal. /Alig tudja visszatartani a nevetést/
Már itt se vagyok... /kimegy/

Lopahin A dúsgazdag Gyeriganov pályázik a birtokra. Úgy
hírlik, személyesen ott lesz az árverésen.

L. Andrejevna Honnan tudja?

Lopahin A városban beszélük.

Gájev A jaroszlavli nagynéni megígérte, hogy küld
pénzt, de hogy mikor és mennyit, azt nem
tudni...

Lopahin Mégis, mennyit küldhet? Százezret? Kettőt?

L. Andrejevna Ugyan már... ha tíz-tizenötezret küld, azért is
hálásak lehetünk.

Lopahin Igazán ne haragudjanak, de még életemben nem
találkoztam ilyen könnyelmű, élhetetlen, furcsa
emberekkel. Világosan megmondták maguknak, hogy
a birtokot elárverezik, maguk pedig mintha
egyszerűen nem fognák fel.

L. Andrejevna De hát mit tegyünk? Okosítson fel.

Lopahin Mást se csinállok. Reggeltől estig ezt fújom. A
cseresznyészkertet meg az egész földjüket bérbe
kell adni, nyaralótelkekre, méghozzá most
hamar, egykettőre - az árverés itt a nyakunkon!
Értsék már meg! Ha végérvényesen úgy döntenek,
hogy jöhetnek a nyaralók, kapnak pénzt, amennyi
kell, és meg vannak mentve.

L. Andrejevna Nyaralótelkek, nyaralók - már megbocsásson, de
ez olyan közönséges dolog.

Gájev Teljesen egyetértek veled.

Lopahin Itt helyben sírva fakadok, vagy üvöltöni
kezdek, vagy elájulok. Ezt nem lehet kibírni!
Agyongyötörnek! /Gájevhez/ Maga - vénasszony!

Gájev Hogyan?

Lopahin Vénasszony! /Menni akar/

L. Andrejevna /ijedten/ Jaj, ne menjen el, maradjon,
kedvesem. Könyörgök. Majd csak kigondolunk
valamit!

Lopahin Ezen nincs mit gondolkodni!

L. Andrejevna Nagyon kérem, ne menjen el. Ha itt van,

cserkert.hun.txt

valahogy minden vidámabb... /Szünet/ Különben
 állandóan valami balsejtelem gyötör, mintha
 bármelyik percben ránszakadhatna a ház.

Gájev /mélyen eltűnődve/ Dublett a sarokba... Kroázé
 középre...

L. Andrejevna Nagyon sokat vétkeztünk...

Lopahin Ugyan mit vétkeztek...

Gájev /cukrot vesz a szájába, szopogatja/ Azt
 mondják, így olvadt el az egész vagyonom,
 cukorka formájában... /Nevet/

L. Andrejevna Jaj, az én vétkeim... nyakló nélkül szórtam a
 pénzt, mint aki nem normális, aztán férjhez
 mentem, és az uram is csak ahhoz értett, hogy
 adósságot adósságra halmozzon. A végén elvitte
 az ital - mert védte a pezsgőt -, én pedig
 vesztésre beleszerettem a következőbe,
 összeálltam vele, és akkor - ez volt az én első
 büntetésem, valósággal fejbevágtott - a kisfiam
 belefulladt a folyóba... elmentem külföldre,
 elköltöztem innen, azt mondtam, vissza se
 jövök, ne lássam többé ezt a folyót...
 menekültem innen, vakon, fejvesztve, az a férfi
 pedig utánam jött... könyörtelenül,
 erőszakosan... odakint megbetegedett, vettem
 egy villát Menton mellett, három évig nem volt
 se éjjelem, se nappalom, fel se keltem a
 betegágya mellől, halálra gyötört, kiszikkadt a
 lelkem. Aztán amikor tavaly a sok adósság miatt
 el kellett adnom a villát, beköltöztem
 Párizsba, kifosztott, otthagytott, összeállt egy
 másik nővel, meg akartam mérgezni magam...
 Micsoda ostoba história, micsoda szégyen... És
 akkor egyszerre hazahúzott a szívem,
 Oroszországba, a kislányomhoz... /A könnyeit
 törülgeti/ Uramisten, Uramisten, könyörülj
 rajtam, bocsásd meg az én vétkeimet! Ne büntess
 már engem! /Táviratot vesz elő a zsebéből/ Ma
 jött Párizsból... Könyörög, hogy bocsássak meg,
 menjek vissza hozzá... /Összetépi a táviratot/
 Valahol muzsikálnak. /Fülel/

Gajev Ez a mi híres zsidó bandánk. Emlékszel: négy
 hegedű, fuvola meg bőgő.

L. Andrejevna Hát még megvannak? Egyik nap elhívjuk őket,
 adhatnánk egy kis estélyt.

Lopahin /Fülel/ Én nem hallom... /Halkan dúdol/
 "Franciává lesz a német az oroszok pénzén..."
 /Nevet/ Tegnap a színházban csuda egy darabot
 láttam, rengeteget lehetett nevetni.

L. Andrejevna Én pedig nem nevetnék a maguk helyében. Nem a
 színházzal kéne itt törődni, hanem saját
 magukkal. Hogy milyen szürke az életük, mennyi
 fölösleges fecsegés!

Lopahin Az igaz. Szó, ami szó, ostobán élünk...
 /Szünet/ Az apám még buta paraszt volt,
 semmihez sem értett, engem se tanított,
 legfeljebb bottal, ha leitta magát. És
 alapjában véve én is ugyanolyan hülye tuskó
 vagyok. Semmire sem tanítottak, az írásom, akár

cserkert.hun.txt
a macskakaparás, lesül a képmről a bőr, ha
valaki látja.

L. Andrejevna Meg kellene házasodnia, kedves barátom.

Lopahin Igen... Az igaz.

L. Andrejevna Itt van a mi Várjánk. Nagyon derék lány.

Lopahin Igen.

L. Andrejevna Egyszerű sorból származik dolgos, és ami a
legfontosabb, szereti magát. Meg aztán magának
is régóta tetszik.

Lopahin No igen. Nincs ellenemre a dolog... Nagyon
derék lány. /Szünet/

Gájev Állást kínálnak a bankban. Évi haterzet
adnának... Mit szólsz?

L. Andrejevna Ugyan már! Te csak maradj, ahogy vagy...

/Firsz jön be, felöltöt hoz/

Firsz /Gájevhez/ Lesz szíves felvenni az úr, nyirkos
a levegő.

Gájev /belebújik a felöltőjébe/ Unlak, testvér.

Firsz Szép dolog... fogja magát délelőtt, elutazik,
se szó, se beszéd. /Végigméri Gájevet/

L. Andrejevna Hogy megöregedtél, Firsz!

Firsz Parancsol?

Lopahin Azt mondja, az úrnőd, nagyon megöregedtél!

Firsz Régóta élek. Az apja még a világon se volt,
amikor engem már meg akartak házasítani...
/Nevet/ Amikor pedig jött a
jobbágyfelszabadítás, én már belső inas voltam.
Nem is fogadtam el a szabadságot, itt maradtam
az uraságéknál... /szünet/ Emlékszem, micsoda
ujjongás volt, de hogy minek örülnek, azt egy
se tudta.

Lopahin Régen minden nagyon jó volt. Még vertek is.

Firsz /nem hallotta/ De mennyire. A paraszt az árért,
az úr a parasztért, most meg minden összevissza
van, nem lehet érezni semmit.

Gájev Hallgass, Firsz. Holnap be kell mennem a
városba. Megígérték, hogy összehoznak egy
tábornokkal, aki pénzt ad váltóra.

Lopahin Abból ugyan aligha lesz valami. Abból ki nem
fizetik a kamatokat, nyugodtak lehetnek.

L. Andrejevna Lonya csak fantáziál. Nincs olyan tábornok.

/Trofimov, Ánya és Várja jön/

Gájev Jön a fiatalság.

Ánya Itt a mama.

L. Andrejevna /kedvesen/ Gyertek, gyertek... Kedveseim...
/Átöleli Ányát és Várját/ Ha tudnátok, hogy szeretlek benneteket. Üljetek ide mellém, így ni. /Mind letelepednek/

Lopahin A mi örök diákunk mindig a kisasszonyok körül sürgölődik.

Trofimov Mi köze hozzá?

Lopahin Maholnap ötven éves lesz, de még mindig diák.

Trofimov Tartsa meg az ostoba vicceit.

Lopahin Mi az, csodabogár, haragszol:

Trofimov Hagyj békén!

Lopahin /nevet/ Azért talán megenged egy kérdést: mi a véleménye rólam?

Trofimov Jermoláj Alekszejics, ha a véleményemre kíváncsi: maga gazdag ember, egykettőre milliomos lesz. És ahogy a természet anyagcseréjében szükség van a ragadozókra, akik felfalnak mindent, ami az útjukba kerül - ilyenformán rád is szükség van. /Mind nevetnek/

Várja Pétya, inkább meséljen a bolygókról.

L. Andrejevna Nem, folytassuk a tegnapi beszélgetésünket.

Trofimov Miről is volt szó?

Gájev A büszke emberről.

Trofimov Tegnap sokáig vitatkoztunk, de semmire sem jutottunk. A büszke emberben, a maga felfogása szerint, van valami misztikus. Lehet, hogy a saját kiindulópontja szerint igaza is van, de ha a dolgokat minden cicoma és köntörfalazás nélkül, józanul nézzük: micsoda büszkeség az, mi egyáltalán az értelme, ha az emberi test tökéletlen, ha az emberek zöme durva, tudatlan és mélységesen boldogtalan. Mit vagyunk úgy oda magunktól? Inkább dolgozni kellene.

Gájev Így is, úgy is meghalunk.

Trofimov Ki tudja? Egyáltalán mit jelent az, hogy meghalunk? Lehet, hogy az embernek száz érzéke van, és a halálunkkal ebből csak öt pusztul el, az az öt, amelyet ismerünk, a többi kilencvenöt pedig megmarad.

L. Andrejevna Milyen okos maga, Pétya!...

Lopahin /gúnyosan/ Iszonyúan!

Trofimov Az emberiség fejlődik, mind jobban tökéletesíti erőit. Amit ma még nem tud megközelíteni, egyszer azt is eléri, megért, csak dolgozni kell, minden erőnkkel segítenünk azoknak, akik az igazságot keresik. Nálunk, Oroszországban, még nagyon kevesen dolgoznak. Az értelmiség zöme, ahogy én ismerem, még nem keresi az utat, semmit se tesz, képtelen a munkára.

cserkert.hun.txt

Intelligenciának nevezi magát, de tegezi a cselédet, úgy bánik a paraszttal, mint a barommal, alig tanul, semmit komolyan el nem olvas, egyáltalán semmit se csinál, csak beszél a tudományról, a művészethez is alig ért. Komolykodnak, szigorú képpel fontos dolgokról beszélnek, filozofálnak, és közben ölbe tett kézzel nézik, hogy a munkások milyen silányul táplálkoznak, a pusztta földön hálnak, harmincan-negyvenen egy szobába zsúfolva, mindenütt férgek, bűz, penészes falak, erkölcsi züllés... És nyilvánvaló, hogy a sok nemes beszéd csak arra való nálunk, hogy minderről elterelje a figyelmet, a magunkét is, a másokét is. Hol vannak a bölcsődék, amelyekről annyit beszélnek, hol vannak az olvasókörök? Csak a regényekben lehet olvasni róluk, a valóságban nyomuk sincs. Mi van? Mocsok, közönségesség, ázsiai elmaradottság,... Félek a komolyképű emberektől, félek a komoly beszélgetésektől. Jobb, ha hallgatunk!

Lopahin Nézzék, én hajnali ötkor kelek, reggeltől estig dolgozom, szüntelenül forgatom a pénzt, a magamét is, a másokét is, én látom, milyenek az emberek. Csak bele kell fogni valamibe, hogy megtudjuk, milyen kevés a becsületes, rendes ember. Időnként, ha nem tudok aludni, ilyesmiket gondolok: "Uramisten, te hatalmas erdőket adtál nekünk, végtelen mezőket, beláthatatlan térségeket, ilyen környezetben magunknak is óriásokká kellene lennünk..."

L. Andrejevna Maga óriásokra vágyik... pedig azok csak a mesébe valók, a valóságban félnék tőlük.

/A szín mélyén Jepihodov megy át, gitárját pengetve/

L. Andrejevna /elgondolkozva/ Jepihodov a gitárjával...

Gájev Uraim és hölgyeim, lenyugodott a nap.

Trofimov Igen.

Gájev /halkan, de azért deklamálva/ Ó, természet, csodálatos természet, ki örök ragyogással fénylesz gyönyörűségesen és közömbösen, te, akit anyáknak mondunk, egyesítéd magadban a létet és a halált, éltetsz és pusztítasz...

Várja /könyörögve/ Bácsikám!

Ánya Bácsi, már megint!

Trofimov Inkább dublettal középre.

Gájev Hallgatok, hallgatok.

/Mind ülnek, gondolatukba merülve. Csend. Csak azt hallani, hogy Firsz halkan motyog. Váratlanul a távolból hang hallatszik, mintha az égből zendülne, elpattanó húr elhalóan fájdalmas hangja./

L. Andrejevna Mi volt ez?

Lopahin Nem tudom. valahol messze a bányában leszakadt egy csille. De nagyon messze lehet ott.

Gájev   Vagy talán egy madár... valami kócsagféle.

Trofimov   Vagy fülesbagoly...

L. Andrejevna   /összerezzen/ Furcsa, rossz érzés. /Szünet/

Firsz   Így volt ez a szerencsétlenség előtt is: a bagoly huhogott, a szamovár meg füttyült vég nélkül.

Gájev   Miféle szerencsétlenség előtt?

Firsz   Amikor a jobbágnak kiadták a szabadságot. /Szünet/

L. Andrejevna   Barátaim, menjünk, lassan besötétedik. /Anyához/ Könnyes a szemed... mi bajod van, kislányom? /Megöleli/

Ánya   Semmi, mama. Csak úgy.

Trofimov   Valaki jön.

/Egy vándor bukkan fel, nyűtt, fehér sapkában, felöltöben, kicsit kapatos/

Vándor   Engedelmet, ha szabad kérdeznem, jól megyek itt az állomás felé?

Gájev   Igen. Csak egyenesen tovább ezen az úton.

Vándor   Alázatosan köszönöm. /Köhécsel/ Gyönyörű időnk van... /Deklamál/ Testvérem, keserű rokonom...
Kié a síró dal, mi a Volga felől szíven üt... /Vájához/ Mademoiselle, ne tagadjon meg egy éhező orosz embertől harminc kopejkat...

/Várja megrémül, felsikolt/

Lopahin   /haragosan/ Azért a pimaszságnak is van határa!

L. Andrejevna   /sietve/ Fogja... tessék... /Keresgél az erszényében/ Nem találok aprót... mindegy, itt egy arany...

Vándor   Alázatosan köszönöm! /Kimegy/

/Nevetés/

Várja   /rémülten/ Én elmegyek... elmegyek... Igazán, anyuska, otthon az embereknek nincs mit enniük, és egy aranyat tetszett adni ennek az embernek.

L. Andrejevna   Jaj, de javíthatatlan, buta teremtség vagyok! Ha hazaérünk, odaadok neked mindent, amim még maradt. Jermoláj Alekszejics, adjon még kölcsönt nekem.

Lopahin   Parancsára.

L. Andrejevna   Uraim, ideje indulni. Várja, mielőtt jöttél, tulajdonképpen megbeszéltük a kézfogódat, gratulálok.

Várja   /könnyek között/ Mama, ezzel ne tessék tréfálni.

Lopahin Vonulj kolostorba, Pofélia...

Gájev Reszket a kezem: emberemlékezet óta nem biliárdoztam.

Lopahin Pofélia, szép nimfa! Imádba legyenek foglalva minden bűneim.

L. Andrejevna Uraim, menjünk. Hamarosan vacsorára terítenek.

Várja Hogy megijesztett az az alak! Még most is dobog a szívem!

Lopahin Kérem, ne feledjék el: augusztus 22-én arverésre kerül a cseresznyéskert. Gondolkozzanak ezen!... Gondolkozzanak!...

/Mind kimennek, csak Trofimov és Ánya marad a színen/

Ánya /Nevetve/ Éljen a vándor! Jól ráijesztett Várjára, most legalább egyedül vagyunk.

Trofimov Várja attól tart, hogy egymásba szeretünk, ezért nem tágít mellőlünk egész nap. Nem fér

bele abba a szűk kobakjában, hogy mi fölötte állunk a szerelemnek. A mi életünk célja és értelme éppen az, hogy átlépjünk a sekélyes és felszínes dolgokon, amelyek megakadályozzák az embert abban, hogy szabad és boldog legyen. Előre! Feltartóztathatatlanul haladunk a tisztafényű csillag felé, amely ott ragyog a messzeségben! Előre! Utánam, barátaim!

Ánya /tapsol/ Milyen gyönyörűen tud beszélni, Pétya! /Szünet/ Milyen csodálatos ma itt!

Trofimov Igen, káprázatos idő van.

Ánya Mit tett maga énvelem, Pétya, miért nem szeretem már úgy a cseresznyéskertet, mint régen? Pedig tiszta szívből szerettem a kertünket, azt hittem, nincs a kerek világon ennél szebb hely.

Trofimov Egész Oroszország a mi kertünk. Nagy a világ, gyönyörű, akad sok-sok csodálatos hely. /szünet/ Gondoljon csak bele, Ánya: a nagyapja, az ükapja, valamennyi őse jobbagytartó volt, eleven lelkeket bitoroltak, ebben a kertben minden szem cseresznyéről, minden levélről, minden fatörzsről eleven emberek néznek magára, lehetetlen, hogy ne hallja a hangjukat... Eleven lelkeket bitoroltak, ezért is fájzottak el maguk mindnyájan, ősök és maiak, ezért aztán az anyukája, vagy maga, vagy a bácsikája már észre sem veszi, hogy hozomra él, mások számlájára, olyan emberekére, akiket az előszobájukba se eresztenek be... Mi el vagyunk maradva, legalább kétszáz esztendővel, nincs itt még semmi, a saját múltunkat se tudjuk megítélni, csak filozofálunk, panaszkodunk az unalomra, vagy vodkát iszunk. Pedig a napnál is világosabb, hogy ahhoz, hogy el tudjuk kezdeni igazán élni a jelenben, előbb meg kell váltanunk a múltunkat, le kell számolnunk vele, és ez csakis szenvedés árán, és megfeszített,

cserkert.hun.txt
folyamatos munkával lehetséges. Ezt értse meg,
Ánya!

Ánya Az a ház, amelyben élünk, már régen nem a
miénk, és én elmegyek innen, szavamat adom.

Trofimov Ha magánál vannak a kulcsok, hajítsa a kútba és
menjen el innen. Legyen szabad, mint a szél.

Ánya /Lelkesen/ Milyen gyönyörűen mondta ezt!

Trofimov Higgyen nekem, Ánya, higgyen nekem! még harminc
éves se vagyok, fiatal vagyok, még diák vagyok,
de annyi minden menten keresztül! Ha jön a
tél, éhezem, betegeskedem, tele vagyok gonddal,
tengődöm mint a koldus - ha tudná, hová
mindenüvé elsodort már engem a sors, hogy
mindenütt megfordultam én! De a lelkem minden
percben, éjjel-nappal mindig tele volt valami
megmagyarázhatatlan előérzettel. Érzem, hogy
jön a boldogság, Ánya, már látom, ahogy
közeleg...

Ánya /eltűnődve/ Most kel a hold.

/Hallatszik, ahogy Jepihodov a gitárján egyre ugyanazt a szomorú dalt
játssza. Feljön a hold. A jegenyék táján Várja Ányát keresi,
szólongatja: "Ánya, Merre vagy?"/

Trofimov Igen, most kel a hold. /Szünet/ Itt a
boldogság, már jön, közelít, mind közelebb és
közelebb, már hallom a lépteit. És ha mi nem is
látjuk meg. ha nem is ismerhetjük meg, hát
aztán! Majd meglátják mások!

Várja hangja Ánya! Merre vagy?

Trofimov Már megint ez a Várja! /Dühösen/ Felháborító!

Ánya Nem számít. Lemegyünk a folyóhoz. Ott olyan
szép.

Trofimov Menjünk. /Indulnak/

Várja hangja Ánya! Ánya!

Függöny

.....

Harmadik felvonás

/Salon, amelyet boltív választ el a nagyteremtől. Csillár ontja a
fényt. Behallatszik, amint az előcsarnokban játszik az a bizonyos
zsidó zenekar, amelyről a második felvonásban említés történt. Este.
A nagyteremben a grand rond-t táncolják. Szimeonov-Piscsik hangja: -
"Promeande á une paire!". A szalonba sorra betáncolnak: az első
párban Piscsik és Sarlotta Ivanovna, a másodikban Trofimov és Ljubov
Andrejevna, a harmadikban Ánya a Postatiszttel, a negyedikben Várja
az Állomásfőnökkel és így tovább. Várja halkán sírdogál és tánc
közben a könnyeit törli. Az utolsó párban Dunyása. Amint
végigtáncolnak a szalonon, Piscsik elkiáltja magát: "Grand rond,
balancez!" és "Les cavaliers á genoux et remerieiez vos dames!"

Firsz frakkban selters-vizet hoz egy tálcán. Piscsik és Trofimov
visszajön a szalonba./

Piscsik Én vérmes ember vagyok, kétszer a guta is megsimogatott, nem nekem való a tánc, de hát: ki ebekkel tart, annak ugatni kel.. Amúgy erő, egészség annyi van bennem, hogy egy lónak is elég. Szegény megboldogult atyám, térfás ember volt, az Isten nyugosztalja, hogy mindig azt mondogatta, hogy mi Szimeonov-Piscsikek állítólag arra a lóra vezetjük vissza a családfánkat, amelyet Caligula beültetett a szenátusba... /Leül/ Egy bajom van csak, hogy nincsen pénzem. Az éhes disznó pedig mindig makkról álmodik... /Hortyog, de mindjárt fel is ébred/ Én is így vagyok, csak a pénzen jár az eszem...

Trofimov Ha jobban megnézem, tényleg van magában valami lószzerű.

Piscsik Hát aztán... a ló derék állat... azt el is lehet adni...

/Behallatszik, hogy a szomszéd szobában biliárdoznak. A nagyteremben a boltív alatt megjelenik Várja/

Trofimov /Csúfolódva/ Madame Lopahina! Madame Lopahina!...

Várja /haragosan/ Vedlett uraság!

Trofimov Úgy is van, vedlett uraság vagyok, de büszke vagyok rá!

Várja /keserűen töpreng/ Felfogadtuk a zenészeket, de miből fizetjük ki őket? /Kimegy/

Trofimov /Piscsikhez/ Ha másra használja azt a sok energiát, amit egész életében arra fordított, hogy pénzt hajtson fel a kamatok fizetésére, akár a földet is kifordíthatná a sarkaiból.

Piscsik Nietzsche... az a híres-nevezetes, nagy-nagy... filozófus... pedig az roppant nagyeszű ember, azt mondja, a műveiben, hogy szabad hamis bankót gyártani.

Trofimov Maga olvasta Nieztzschét?

Piscsik Ugyan... Dásenykántól hallottam. De most tényleg odáig jutottam, hogy hamis bankót gyártanék... Holnapután háromszáztíz rubelt kell kifizetnem... százharmincat már szereztem... /Megtapogatja a zsebeit, rémülten/ Oda a pénzem! Eltűnt a pénzem! /Könnyek között/ Hová lett az a pénz? /Boldogan/ Megvan e, itt volt a bélés alatt... Még a veríték is kivert...

/Belép Ljubov Andrejevna és Sarlotta Ivanovna/

L. Andrejevna /lezginákat dúdolva/ Hol marad Leonyid ilyen sokáig? Mit tud csinálni a városban? /Dunyásához/ Dunyása, kínáljátok meg teával a muzsikusokat...

Trofimov Biztosan elmaradt az árverés.

cserkert.hun.txt

L. Andrejevna A muzsikusok is rosszkor jöttek, ezt a bált is a legrosszabbkor rendeztük... Na, mindegy... /Leül, halkan dudorászik/

Sarlotta /odaadja Piscsiknek a kártyacsomagot/ Itt egy a csomag kártya, gondoljon egy lapra.

Piscsik Megvan.

Sarlotta Most keverje meg. Kitűnő. Adja ide, aranyos Piscsik út, Ein, zwei, drei! Most pedig keressem meg a kártyát, ott van a zsebében...

Piscsik /Előhúzza zsebéből a kártyát/ A pikk nyolcas, tény és való! /Ámulva/ Hihetetlen!

Sarlotta /tenyerén tartva a kártyacsomagot, Trofimovhoz/ Mondja meg hamar, melyik lap van legfelül?

Trofimov Nem mindegy? A pikk dáma.

Sarlotta Itt van! /Piscsikhez/ Nos? Melyik lap van legfelül?

Piscsik A kőr ász.

Sarlotta Itt van!... /Rácsap a tenyerére, a kártyacsomag eltűnik/ Milyen gyönyörű időnk van ma! /Titokzatos női hang felel neki valahonnan a padló alól: "Valóban, pompás időnk van, asszonyom"/ Ön micsoda férfi!... /Hang: Ön is lenyűgözött a bájával, asszonyom"/

Állomásfőnök /tapsol/ A kisasszony hasbeszélő, brávo!

Piscsik /ámulva/ Hihetetlen! Elbűvölő Sarlotta Ivanovna... egyszerűen beleszerettem magába...

Sarlotta Belém szeretett? /megvonja a vállát/ Hát maga tud szeretni? Guter Mensch, aber sohleschter Musikant.

Trofimov /vállon veregeti Piscsiket/ Ló uraság...

Sarlotta Egy kis figyelmet kérek, újabb mutatvány következik. /Egy székről plédet vesz fel/ Itt van ez a prima pléd, amelyet most áruba bocsátunk... /Megrázza/ Ki veszi meg, senkinek se kell?

Piscsik /ámulva/ Hihetetlen!

Sarlotta Ein, zwei, drei! /Gyorsan felemeli a leeresztett plédet, mögötte ott áll Ánya, szertartásosan bókol, odafut az édesanyjához, megöleli és az általános ünneplés közepette visszafut a nagyterembe/

L. Andrejevna /tapsol/ Brávo, brávo!...

Sarlotta És még egyszer! Ein, zwei, drei! /Főlemeli a plédet, a pléd mögött várja áll, bókol/

Piscsik /ámulva/ Hihetetlen!

Sarlotta Vége az előadásnak! /A plédet rádobja Piscsikre, szertartásosan bókol és kiszalad a nagyterembe/

cserkert.hun.txt

Piscsik /utáná iramodik/ Boszorkány! Micsoda boszorkány! /Kimegy/

L. Andrejevna Leonyid nincs sehol. Mit tud csinálni a városban ennyi ideig, egyszerűen nem értem! Hiszen ott már mindennek rég vége, a birtokot elérvették, ha meg elmaradt az árverés, miért tart ilyen sokáig bizonytalanságban!?

Várja /igyekszik megnyugtadni/ Egészen biztosra veszem, hogy a bácsi vette meg.

Trofimov /gúnyosan/ Hogyne.

Várja A nagynéni meghatalmazást küldött neki, hogy vásárolja meg az ő nevére, a tartozás átvállalásával. Anyának szánja. Biztosra veszem, hogy az Isten megsegít, és a bácsi veszi meg.

L. Andrejevna A jaroszlávli nagynéni küldött tizenötezet, hogy vásároljuk meg a birtokot az ő nevére, - mert bennünk nem bízunk -, csak hogy az a pénz még a kamatok kifizetésére sem elegendő. /Tenyerébe temeti az arcát/ A sorsom dől ma el, a sorsom...

Trofimov /Várját gúnyolja/ Madame Lopahina!

Várja /haragosan/ Örök diák! Már kétszer kicsapták az egyetemről.

L. Andrejevna Várja, miért acsarkodsz? Azért, mert Lopahinnének csúfol téged? Hát aztán? Ha akarod, hozzámégy Lopahinhoz, derék, érdekes ember. Ha meg nem akarod, nem mész hozzá, senki se kényszerít...

Várja Anyuska, őszintén megvallom, én ezt a dolgot komolyan veszem. Lopahin derék ember, kedvemre való.

L. Andrejevna Akkor menj hozzá. Mire várunk, nem értem!

Várja Anyuska, de hát nem kérhetem meg a kezét. Már két esztendeje mindenki csak róla beszél, telebeszéli a fejemet, de ő hallgat vagy tréfával üti el a dolgot. Én megértem őt. Napról napra gazdagabb, el van foglalva az ügyeivel, nincs ideje rám. Ha volna egy kevéske pénzem, csak száz rubelem, itthagynék mindent, elmennék minél messzebbre. Kolostorba vonulnék.

Trofimov Nincs is szebb annál!

Várja /Trofimovhoz/ Egy diáknak több esze lehetne! /szelíden, könnyek között/ Hogy megcsúnyult maga, Pétya, hogy megöregedett! /Ljubov Andrejevnához, de már nem sír/ Csak hogy én dolog nélkül nem tudok meglenni, anyuska. Nekem minden percben kell valami munka.

/Belép Jása/
Jása /alig tudja visszatartani a nevetését/ Jepihodov összetört egy dákót!... /Kimegy/

cserkert.hun.txt

Várja   Mi keresnivalója van itt Jepihodovnak? Ki engedte meg neki, hogy biliárdozzon? Nem értem, hogy micsoda emberek vannak... /Kimegy/

L. Andrejevna   Ne csúfolja őt, Pétya, nem látja, hogy anélkül is elég keserúsége van szegénynek?

Trofimov   Túlteng benne a buzgóság, mindenbe beleüti az orrát. Egész nyáron egy perc nyugalomunk sem volt tőle, Anyával, attól félt, hogy a végén még valami regény szövődik közöttük. Mi köze hozzá? És egyáltalán nem szolgáltattam okot a gyanakvásra, nem vagyok olyan közönséges. Mi fölötte állunk a szerelemnek!

L. Andrejevna   Én meg alighanem alatta állok. /Nagyon nyugtalanul/ Hol marad Leonyid? Csak azt tudnám: eladták-e a birtokot, vagy sem? Ez az egész szerencsétlenség olyan valószínűtlen nekem, azt sem tudom, mit gondoljak, egészen tanácstalan vagyok... Mindjárt üvöltöni kezdek... vagy valami ostobaságot teszek. Pétya, mentsen meg! Mondjon valamit, beszéljen...

Trofimov   Nem mindegy, hogy eladták-e ma a birtokot vagy sem? Hiszen az egésznek így is úgy is réges-régen vége, nincs visszafordulás, ezt az utat benőtte a fű. Nyugodjon meg, kedvesem. Nem ámíthatja magát örökké, legalább egyszer az életben nézzen szembe az igazsággal.

L. Andrejevna   Miféle igazsággal? Maga látja, hogy hol az igazság és hol a hazugság, de én mintha elvesztettem volna a szemem világát, semmit se látok. Maga merészen dönt a legfontosabb dolgokról, de arra az egyre feleljen nekem, kedvesem, vajon nem azért van-e így, mert még fiatal, mert mindezt a saját bőrén még nem tapasztalta, még nem szenvedte meg? Maga bátran néz a jövőbe, de vajon nem azért ilyen bátor-e, mert nem lát, és nem vár semmi szörnyűt, hiszen az élet még rejtve van a maga fiatal tekintete elől?! Maga bátrabb, becsületesebb, mélyebben gondolkodik, mint mi, de képzelje magát a mi helyzetünkbe, legalább egy csipetnyit legyen nagylelkű, könyörüljön meg rajtam. Elvégre én itt születtem, itt élt az apám és az anyám, a nagyapám, én szeretem ezt a házat, én a cseresznyéskert nélkül nem tudom elképzelni az életemet, és ha már mindenképpen el kell adni ezt a kertet, adjanak el vele együtt engem is... /Megöleli Trofimovot, megcsókolja a homlokát/ A kisfiam itt fulladt a folyóba... /Sír/ Szánjon meg maga derék, jó ember.

Trofimov   Tudhatja, hogy tiszta szívből együttérzek Önnel.

L. Andrejevna   Igen, de ezt másképpen kellene mondani, egészen másképpen... /Előveszi a zsebkendőjét, közben egy távirat hullik a padlóra/ Olyan nehéz ma a szívem, el se tudja képzelni. Zavar a lárma, a szívem minden hangra összeressen, reszketek, de ha bezárkóznék a szobámba, az még rosszabb lenne, rémes egyedül a csendben. Ne ítéljen el engem, Pétya, én úgy szeretem magát, mintha a fiam volna... Én szíves-örömet magához adnám

cserkert.hun.txt

Ányát, esküszöm, hogy így van, de hát kedvesem, tanulni kell, el kell végezni az egyetememet. Maga semmit se csinál, csak veti a sors egyik helyről a másikra, ez azért mégiscsak furcsa... Talán nincs igazam? És a szakállával is csináljon már valamit végre, hogy valami formája legyen... /Nevet/ Maga olyan nevetséges!

Trofimov /felemeli a táviratot/ Én nem akarok szépfiú lenni.

L. Andrejevna Párizsi sürgöny. Mindennap kapok egyet. Tegnap is, ma is. Az a szörnyű ember megint megbetegedett, megint bajban van... Bocsánatért esdekel, könyörögve kér, hogy menjek vissza hozzá, és valóban vissza kellene mennem Párizsba, hogy ott lehessenek mellette. Pétya, maga most rettentő szigorú képet vág, dehát mit tegyek, kedvesem, mit tegyek, ha egyszer az az ember beteg, magányos, boldogtalan, ki viseli ott gondját, ki tartja vissza valami ballépéstől, ki adja be neki időben az orvosságot? Meg aztán mit kerteljek, minek titkoljam, szeretem, ez teljesen világos. Szeretem, szeretem... Kó a nyakamban, lehúz a mélybe, de szeretem ezt a követ, és nem tudok élni nélküle. /Megszorítja Trofimov kezét/ Ne gondoljon rosszat rólam, Pétya, ne mondjon semmit, ne szóljon egy szót sem...

Trofimov /könnyek között/ Az Isten szerelmére, bocsássa meg az őszinteségemet: de hiszen kifosztotta magát!

L. Andrejevna Nem, nem, nem, nem szabad így beszélnie róla... /Befogja a fülét/

Trofimov Hiszen az egy gazember, ezt egyedül maga nem tudja! Egy kisstílű gazember, egy hitvány alak...

L. Andrejevna /haragra gyullad, de tartóztatja magát/ Maga meg huszonhat éves, vagy huszonhét, és még mindig olyan, mint egy gimnazista!

Trofimov Na és!

L. Andrejevna Férfi módjára kellene viselkednie, a maga korában már meg kell értenie azt, aki szerelmes. Sőt, saját magának is szerelmesnek kell lennie... meg kell ismerni a szerelmet! /Szigorúan, haragosan/ Igen, igen! tudja is maga, mi a tisztaság, maga egyszerűen prúd, nevetséges csodabogár, torzszülött! ...

Trofimov /rémülten/ Miket beszél!

L. Andrejevna "Én fölötte állok a szerelemnek!" Maga nem áll fölötte a szerelemnek, maga egyszerűen csak ügyefogyott, ahogy az öreg Firsz mondja. Micsoda dolog, hogy a maga korában még ne legyen szeretője!...

Trofimov /rémülten/ Ez rémes! Miket beszél?! /Gyorsan bemegy a nagyterembe, a fejét fogja/ Ez rémes... Ez kibírhatatlan... elmegyek... /Kimegy, de máris visszatér/ Közöttünk vége

cserkert.hun.txt
mindennek! /Kimegy az előszobába/

L. Andrejevna /utánakiált/ Pétya! Ne legyen nevetséges, csak tréfáltam! Pétya!

/Hallatszik, amint az előcsarnokban valaki rohan a lépcsőn, és nagy robajjal legurul. Anya és Várja felsikít, de máris nevetés hallatszik/

L. Andrejevna Mi történt?

/Ánya szalad be/

Ánya /nevetve/ Pétya legurult a lépcsőn! /Kiszalad/

L. Andrejevna Micsoda csodabogár ez a Pétya...

/Az Állomásfőnök odaáll a nagyterem közepére és gróf Alekszej Tolsztoj "A bűnös nő" című művét szavalja. Hallgatják őt, de alig jut néhány soron túl, az előcsarnokból keringő hangjai hallatszanak, a szaválás abbamarad. Mindenki táncol. Az előcsarnokból bejön Trofimov, Anya, Várja és Ljubov Andrejevna/

L. Andrejevna Pétya... maga... maga tiszta lélek... bocsásson meg... jöjjön táncolni... /Táncol Pétyával/

/Ánya és Várja táncolnak/

/Firsz lép be, botját lerakja az oldalsó ajtó mellett. Jása is átmegy a szalonból a nagyterembe, nézi a táncolókat/

Jása Mi van, öregapám?

Firsz Cudarul vagyok. Azelőtt nálunk a bálokon tábornokok, bárók, admirálisok táncoltak, most meg elküldünk a postatisztért meg az állomásfőnökért, és még ők tesznek szívességet, hogy idejönnek. Aztán meg egyre jobban gyengülök is. A megboldogult uraság, az előzőnek az apja, mindannyiunkat pecsétviaszsal kúralt mindenféle betegség ellen. Már húsz esztendeje minden nap beveszek egy kis pecsétviaszt, vagy még régebben? Talán azért is élek.

Jása Unlak, öreg. /Ásít/ Most fölfordulhatnál.

Firsz Eh, te... ügyefogyott! /Motyog/

/Trofimov és Ljubov Andrejevna táncol a nagyteremben, aztán a szalonban/

L. Andrejevna Merci. Leülök egy kicsit... /Leül/ Elfáradtam.

/Ánya lép be/

Ánya /izgatottan/ Az előbb egy ember azt mesélte a konyhán, hogy eladták a cseresznyészkertet.

L. Andrejevna Kinek?

Ánya Azt nem mondta. És elment. /Táncol Trofimovval, mindketten kimennek a nagyterembe/

Jása Valami vénember fecsegte. Nem a házhoz tartozik.

Firsz Leonyid Andrejics pedig még mindig nem jött

meg. És a felöltőjét vette fel, a végén még megfázik. Ej, fiatalság bolondság!

L. Andrejevna Mindjárt meghalok. Jása, menjen, tudakolja meg, ki volt a vevő.

Jása De hiszen rég elment az a vénember. /Nevet/

L. Andrejevna /könnyed bosszúsággal/ Mit nevet? Minek örül úgy?

Jása Ez a Jepihodov olyan mulatságos. Lehetetlen egy alak. Egy rakás szerencsétlenség.

L. Andrejevna Firsz, ha eladják a birtokot, te hová mész?

Firsz Ahová parancsolja, oda megyek.

L. Andrejevna Milyen az arcod? Beteg vagy? Legjobb lenne, ha mennél és lefeküdnél...

Firsz Igen... /Gúnyosan/ Megyek, lefekszem, aztán kíváncsi vagyok, ki szolgál fel, ki intézkedik? Egyedül vagyok az egész házban.

Jása /Ljubov Andrejevnához/ Ljubov Andrejevna! Lenne egy nagy kérésem, hallgasson meg. Ha most visszamegy Párizsba, nagyon kérem vigyen magával. Egyszerűen nincs maradásom itt. /Körülnéz, suttogóra fogja a hangját/ De minek is mondja, Ön is láthatja, ez egy műveletlen ország, egy erkölcstelen nép, ráadásul ez az unalom, ez a rémes koszt, amivel traktálnak a konyhán, és még ez a Firsz is, az örökös jövés-menésével, összemotyogásával. Vigyen magával, legyen olyan jó.

/Piscsik lép be/

Piscsik Szabad kérném... egy keringőre, gyönyörűségem... /Ljubov Andrejevna elmegy vele/ Maga elbűvölő asszony, okvetlenül kapnom kell magától száznyolcvan rubelt... muszáj... /Táncol/ Száznyolcvan rubelecskét... /Átérnek a nagyterembe/

Jása /halkan dudorászik/ "Érted-e, hogy mi kavarog a szívemben..."

/A nagyteremben szürkecilinderes, kockás pantallós figura gesztikulál, ugrándozik. Kiáltások: "Brávo, Sarlotta Ivanovna!"/

Dunyása /megáll púderezkedni/ A kisasszony rámparancsolt, hogy táncoljak - sok a táncos és kevés a hölgy, de én szédülök a tánctól, majd kiugrik a szívem. Firsz Nyikolájevics, képzelje, a postatiszt az imént olyat mondott nekem, hogy a lélegzetem is elállt.

/A zene elhalkul/

Firsz Ugyan mit mondott?

Dunyása Azt mondta, kegyed olyan, mint egy virágszál.

Jása /ásít/ Faragatlan népség... /Kimegy/

Dunyása Mint egy virágszál... Én finom teremtés vagyok,

cserkert.hun.txt
borzasztóan szeretem a gyöngéd szavakat.

Firsz Meg vagy te kergülve.

/Jepihodov jön be/

Jepihodov Avdotya Fjodorovna, maga látni se akar engem... mintha valami rovar volnék. /sóhajt/ Eh, ez az élet!

Dunyása Mit óhajt?

Jepihodov Kegyednek kétségkívül igaza lehet. /Sóhajt/ Viszony ha bizonyos szempontból nézzük a dolgot, akkor már elnézést a kifejezéséért, bocsássa meg az őszinteségemet, kegyed volt az, aki okot adott és feljogosított a lelkiállapotomra. Én ismerem a végzetemet, mindennap rám szakad valami szerencsétlenség, de ezt már rég megszoktam, sőt egyenesen jó képet vágok a sorsomhoz. Kegyed szavát adta nekem, és ámbár én ...

Dunyása Kérem, majd később beszélünk, most hagyjon békén. Ábrándozom. /Legyezőjével játszik/

Jepihodov Engem mindennap valami szerencsétlenség ér, de ha szabad magamat így kifejeznem, jó képet vágok hozzá, sőt egyenesen nevetek rajta.

/Várja jön be a nagyteremből/

Várja Szemjon, te még mindig itt vagy?! Igazán nincs benned semmi tisztesség! /Dunyásához/ Dunyása, eredj innen, /Jepidovhoz/ Hol biliárdozol és eltöröd a dákót, hol meg a szalonban páváskodsz, mintha vendég volnál.

Jepihodov Maga engem ne leckéztessen, ha szabad magamat így kifejeznem, ehhez nincs joga.

Várja Én nem leckéztetlek, csak elmondom a véleményemet. Máshoz se értesz, mint hogy mászkálsz ide-oda, a dolgoddal nem törödsz. Nem is értem, minek tartunk könyvelőt.

Jepihodov /sértetten/ Hogy én dolgozom vagy mászkálok vagy eszem vagy biliárdozom, azt csak hozzáértő és idősebb emberek ítélik meg.

Várja Így merészel beszélni velem! /Haragra gyullad/ Ezt merészeled? Szóval én nem vagyok elég hozzáértő?! Azonnal takarodj! Mars ki!

Jepihodov /inába száll a bátorsága/ Kérem lesz szíves jobban megválogatni a kifejezéseit.

Várja /kijön a béketúrésből/ Kifelé, de ebben a szempillantásban! Mars! /Jepihodov az ajtó felé indul, Várja a nyomában/ Te rakás szerencsétlenség! Színedet se lássam! Ne merj a szemem elé kerülni! /Jepihodov kimegy, az ajtó mögött még hallatszik a hangja: "Be fogom panasolni" /Még visszajössz?! /Felkapja a botot, amelyet Firsz állított oda az ajtó mellé/ Na gyere csak... Gyere... Gyere, majd én megmutatom neked... Vissza mersz jönni? Nesze... /lecsap, abban a pillanatban belép

Lopahin/

Lopahin Alázatosan köszönöm.

Várja /dühösen és nevetve/ Bocsánat!

Lopahin Nem tesz semmit. Alázatosan köszönöm a szívélyes fogadtatást.

Várja Szót sem érdemel. /Otthagyja, de visszafordulva szelídebben kérdezi/ Nem ütöttem meg nagyon?

Lopahin Á, nem vészes. De azért lesz egy jókora dudor.

Hangok a nagyteremben.

Megjött Lopahin! Jermoláj Alekszejics!

Piscsik Kit látnak szemeim... /Megcsókolják egymást Lopahinnal/ Hű, micsoda konyakszagod van, telkem, édes fiam. De mi is jócskán mulattunk am.

/Ljubov Andrejevna lép be/

L. Andrejevna Maga az, Jermoláj Alekszevics? Hol maradtak ennyi ideig? Hol van Leonyid?

Lopahin Leonyid Andrejics velem együtt jött, mindjárt itt lesz...

L. Andrejevna /izgatottan/ Na és?! Megvolt az árverés? Beszéljen!

Lopahin /zavarban van, szeretné leplezni az örömét/ Négykor ért véget az árverés... Lekértük a vonatot, meg kellett várni a féltizest. /Nagyot sóhajt/ Huh! Egy kicsit forog velem a világ...

/Belép Gájev, a jobb kezében csomagok, a ballal a könnyeit törli/

L. Andrejevna Nos?! Ljonya, mi van? /Türelmetlenül, könnyek között/ Beszélj már, az Isten áldjon meg...

Gájev /semmit se felel, csak legyint, aztán Firszhez, sírva/ Tessék, fogd... Szardella, sózott hering... Ma még egy falatot sem ettem... Hogy én mit álltam ki!... /A biliárdszobába vezető ajtó nyitva, hallatszik a golyók csattogása és Jása hangja: "Hét meg tizennyolc!" Gájevnek megváltozik az arckifejezése, már nem sír/ Borzasztóan elfáradtam. Firsz, segíts átöltözni. /Szobájába indul a nagytermen keresztül, Firsz a nyomában/

Piscsik Mi volt az árverésen? Mesélj már!

L. Andrejevna Eladták a cseresznyéskertet?

Lopahin El.

L. Andrejevna És ki vette meg?

Lopahin Én. /Szünet/

/Ljubov Andrejevna le van sújtva, elzuhanna, ha nem állna ott a karosszék és az asztal mellett. Várja leveszi övéről a kulcsokat, odavágja a szalon közepére, aztán kimegy/

cserkert.hun.txt

Lopahin Én vettem meg! Egy pillanat, uraim és hölgyeim, egy kis türelmet, könyörgök, minden úgy összezavarodott a fejemben, beszélni is alig tudok... /Nevet/ Odaérünk az árverésre, Gyeriganov már ott van. Leonyid Andrejicsnek csak tizenötezer rubelje volt, Gyeriganov meg egyből ráígért harmincezret az adósságon felül. Látom, nem babra megy a játék, én is nekiveselkedem, ráigérek negyvenet. Ő negyvenötöt. Én ötvenötöt. Ő ötezzrével licitál, én tízesével... Aztán mégiscsak vége lett. Kilencvenet ígértem az adósságon felül, annyival rámutótték. És most az enyém a cseresznyéskert! Az enyém! /Hahotázik/ Uram teremtőm, a cseresznyéskert az enyém! Mondjátok, hogy részeg vagyok, hogy meghóbörödtem, hogy csak képzelődöm... /Dobbant/ Senki ne nevéssen rajtam! Ha az apám meg a nagyapám felkelne a sírból és látnák ezt az egészet, hogy az ő Jermolájuk, akit ütöttek-verték, aki épp hogy megtanult írni-olvasni, aki csikorgó télben is mezítláb szaladgált, hogy ez a Jermoláj megvette ezt a birtokot, amelyiknél nincs szebb a kerek világon! Megvettem a birtokot, ahol a nagyapám meg az apám rabszolga volt, ahol még a konyhába se eresztették be őket. Biztosan alszom, csak álom az egész, merő képzelődés... a képzeletetek gyümölcse, amit az ismeretlenség homálya takar.../Felveszi a földről a kulcsokat, gyengéden mosolyog/ Várja odavágta a kulcsokat, ki akarja mutatni, hogy már nem ő a gazdasszony itt... /Csörömpöl a kulcsokkal/ Mindegy, így is jó. /Hallani, hogy hangol a zenekar/ Hé, muzsikások, rajta, most nekem húzzátok! Jöjjön mindenki, hadd lássák, hogyan fog fejszét Jermoláj Lopahin a cseresznyéskertre, hogyan dőlnek a fák! Fölépítjük a sok nyaralót, és az unokáink, meg az ükunokáink meglátják itt az új életet... Szóljon a muzsika!

/Szól a muzsika. Ljubov Andrejevna lerogy egy székre és keservesen zokog/

Lopahin /korholva/ Látja, miért nem hallgatott rám, drágám, most már nem lehet visszafordítani a dolgot. /Könnyek között/ Csak múlna el az egész minél hamarabb, csak változna meg minél hamarabb ez a mi zűrzavaros, boldogtalan életünk.

Piscsik /karonfogja Lopahin, lefojtott hangon beszél/ Sír szegény. Menjünk át a nagyterembe, hadd maradjon egyedül... Menjünk... /Karonfogva Lopahint átvezeti a nagyterembe/

Lopahin Hé, mi ez? Muzsikások, pattogjon a nóta! Minden úgy legyen, ahogy én akarom! /Ironikusan/ Itt jön az új földesúr, a cseresznyéskert gazdája! /Véletlenül meglök egy kisasztalt, kishíján felborít egy gyertyatartót /Mindenért megfizetek! Tehetem! /Kimegy Piscsikkel/

/A nagyteremben és a szalonban most senki sincsen, egyedül Ljubov Andrejevna ül magába roskadva, keservesen zokog. Halkan szól a zene. Gyorsan bejön Anya és Trofimov. Anya odamegy az édesanyjához és térdre borul előtte. Trofimov megáll a nagyterem ajtajában/

cserkert.hun.txt

Ánya Mama! Mama, te sírsz? Drága jó mama, jóságos, gyönyörű mamám, szeretlek... áldalak. A cseresznyéskertet eladták, nincs többé, ez igaz, igaz, de te ne sírj, mama, előtted még az élet, és megmaradt az a tiszta, jó szíved... Gyere velem, menjünk el innen, kedvesem!... Új keretet ültetünk, szebbet, mint a régi volt, majd meglátod és megérted, és csendes, mindent átjáró öröm száll a szívedre, mint az esti napsugár, és újra mosolyogni fogsz, mama! Menjünk, kedvesem! Menjünk!...

Függöny

.....
Negyedik felvonás

/Az első felvonás díszlete. Nincsenek függönyök az ablakokon, eltűntek e képek, ami kevés bútor maradt, az is egy sarokba összetolva, szemlátomást eladásra előkészítve. Ásító üresség. A kijárat mellett és a színpad mélyén halomba rakott bőrröndök, útibatyuk, stb. A baloldali ajtó nyitva, onnan Várja és Ánya hangja hallatszik be. Lopahin áll, várakozik. Jása tálcát tart, rajta pezsgővel teli poharak, Jepihodov az előszobában egy ládát kötöz át. A kulisszák mögött zsongás. A parasztok jöttek elbúcsúzni. Gájev hangja: "Köszönöm, testvérek, köszönöm nektek"./

Jása Az egyszerű nép eljött, hogy elbúcsúzzon. Nekem az a nézetem, Jermoláj Alekszejics, hogy a nép jó, csak tudatlan.

/A zsongás elcsitul, Ljubov Andrejevna és Gájev jön az előcsarnok felől, Ljubov Andrejevna nem sír, de halottsápadt, arca is remeg, szólni sem tud./

Gájev Ljuba, odaadtad nekik az erszényedet. Ez nem megy! Ez nem megy!

L. Andrejevna Nem tehettem másképp! /Mindketten kimennek/

Lopahin /Kiszól utánuk az ajtón/ Legyenek szívesek egy koccintásra, kérem alázattal! Egy pohárkával, búcsúzóul. A városban valahogy nem jutott eszembe, az állomáson pedig csak egy üveggel kaptam. Ne kéressék magukat! /Szünet/ Mi az!?! Nem isznak velem? /Visszajön az ajtóból/ Hát így állunk, kár volt megvennem. Így én se iszom. /Jása óvatosan leteszi a tálcát egy székre/ Jása, legalább te igyál.

Jása Az elutazók egészségére! Minden jót az ittmaradóknak! /Iszik/ Ez nem valódi pezsgő, nekem elhiheti.

Lopahin Nyolc rubelt kértek egy üvegért. /Szünet/ Meg lehet fagyni itt.

Jása Ma már nem fűtöttünk, úgyis elutazunk. /Nevet/

Lopahin Mi lett?

Jása Örülök.

Lopahin Odakint úgy süt a nap, olyan szelíd ez az október, mintha nyár volna. Esményi idő az

cserkert.hun.txt
építkezésre. /Az órájára néz, aztán kiszól az
ajtón/ Uraim, ne feledjék, hogy már csak
negyvenhét perc maradt a vonatindulásig! Húsz
perc múlva indulni kell az állomásra.
Igyekezzenek.

/Trofimov nagykabátban jön odakintről/

Trofimov Én azt hiszem, hogy máris ideje indulni. A
lovakat befogták. Az ördög tudja, hova lett a
kalocsnim. Nincs meg. /Kiált/ Anya, eltűnt a
kalocsnim! Sehol sem találom!

Lopahin Nekem Harkovba kell mennem. Egy darabig
utazhatunk együtt. Harkovban leszek egész
télen. Ellötyögtem magukkal az időt, egészen
kimerített a tétlenség. Nem tudok én megenni
munka nélkül, ilyenkor azt se tudom, mit
csináljak a két kezemmel, olyan furán csüng,
mintha nem is az enyém volna.

Trofimov Már megyünk is, aztán megint élhet a hasznos
munkájának.

Lopahin Igyál egy pohárkával.

Trofimov Nem kérek.

Lopahin Szóval, megint vissza Moszkvába?

Trofimov Elkísérem a társaságot a városba, aztán holnap
irány Moszkva.

Lopahin Persze, a professzorok nélküled meg se tartják
az előadásukat, mindenki alig várja már, hogy
megérkezzél!

Trofimov Mi közöd hozzá?

Lopahin Hány éve koptatod a padot az egyetemen?

Trofimov Találj ki valami újabbat. Ez régi és lapos. /A
kalocsniját keresi/ Idefigyelj, lehet hogy
többé nem találkozunk, búcsúzóul adnék egy jó
tanácsot: ne hadonássz örökösen! Hagyd el ezt a
rossz szokásodat, hogy folyton hadonászol. Az
is csak olyan hadonászás, hogy nyaralókat
építesz és hogy arra spekulálsz, hogy a
nyaralók tulajdonosaiból idővel gazdaemberek
lesznek,... Akárhogy is... azért szeretlek.
Finom, érzékeny ujjaid vannak, mint egy
művésznek, és finom, érzékeny a lelked is...

Lopahin /Megöleli/ Isten veled, kedvesem. Köszönök
mindent. Ha kell pénz az útra, adhatok.

Trofimov Nem kell. Minek az nekem?

Lopahin De hiszen nincs pénzed!

Trofimov Van. Köszönöm. Kaptam a fordításomért. Itt van
ni, a zsebemben. /Aggódva/ De a kalocsnim nincs
meg.

Várja /a másik szobából/ Vigye ezt a rondaságot!
/Behajít a színre egy pár gumi sárcipőt/

Trofimov Mért haragszik, Várja? Hm... Ez nem is az én

kalucsnim!

Lopahin Tavasszal ezer hektárt bevetettem mákkal, most negyvenezret hozott tisztán. Te, mikor az a sok mák virágzott... micsoda kép volt! Mondom, negyvenezret kerestem rajta tisztán, ha kölcsönt kínálok neked, tehetem. Mért hordanánk fenn az orrunkat? Paraszt vagyok... nem szépítem.

Trofimov A te apád paraszt volt, az enyém patikus, ebből még semmi sem következik. /Lopahin előveszi a pénztárcáját/ Hagyd, hagyd... Ha kétezeret kínálsz, akkor se kell. Szabad ember vagyok. Rajtam semmi hatalma sincsen mindannak, amit ti, gazdagok és szegények olyan sokra tartotok. Csak annyi a szememben, mint egy tollpihe. Én jól megvagyok nélkületek, egyszerűen elmegyek mellettetek, erős és büszke vagyok. Az emberiség a legmagasabbrendű igazság, a legnagyobb boldogság felé halad, amilyen csak lehetséges ezen a földön, és én ott megyek az első sorokban!

Lopahin És el is jutsz odáig?

Trofimov Eljutok. /Szünet/ Eljutok, vagy megmutatom az utat másoknak, és majd eljutnak ők.

/Hallatszik, amint a távolban fejszével vágni kezdenek egy fát/

Lopahin Na, Isten áldjon, kedvesem. Ideje szedelőzködni. Fennhordjuk egymás előtt az orrunkat, az élet meg megy a maga útján. Amikor megállás nélkül dolgozom, látástól vakulásig, olyankor derűsebbek a gondolataim, és már-már úgy érzem, tudom, miért élek. Csakhogy nagyon sokan vannak még Oroszországban olyanok, akikről nem tudni, miért élnek, testvér. Na mindegy, nem ezen fordulnak meg a dolgok. Hallom, Leonyid Andrejics belépett a bankba, évi hatezer lesz a fizetése... nem fog soká megmaradni, lusta ő ahhoz...

Ánya /az ajtóban/ A mama kéri, hogy amíg nem utazott el, ne kezdjék kivágni a kertet.

Trofimov Csakugyan, hát nincs magukban semmi?... /Kimegy az előcsarnokon át/

Lopahin Máris intézkedem... ejnye, igazán! /Kimegy Trofimov után/

Ánya Firszet bevitték a kórházba?

Jása Már reggel szóltam. Nyilván bevitték.

Ánya /Jepidovhoz, aki átmegy a nagytermen/ Szemjon Pantyelejics, kérem, nézzen utána, hogy Firszet beszállították-e a kórházba.

Jása /sértődötten/ Már reggel szóltam Jegornak. Tizedszer kérdezi.

Jepihodov Nekem az a visszavonhatatlan meggyőződése, hogy a vén Firszen nem segít a reparáció, megérett az ósatyái kebelére. De én csak irigyelhetem. /Egy bőröndöt rátesz egy

cserkert.hun.txt
kalapdobozra, amelyet tönkre nyomorít/ Na,
tessék. Tudtam előre. /Kimegy/

Jása /gúnyosan/ Egy rakás szerencsétlenség ...
Várja /az ajtón kívül/ Firszet bevitték a kórházba?
Ánya Igen.
Várja Miért nem adták vele a levelet is az orvosnak?
Ánya Utána kell küldeni... /Kimegy/
Várja /a szomszéd szobából/ Hol van Jása? Szóljatok
neki, hogy itt az édesanyja, el akar búcsúzni
tőle.
Jása /legyint/ Kihozzák az embert a béketúrésból.

/Dunyasa egész idő alatt a poggyász körül tett-vett, most, hogy Jása
egyedül maradt, odamegy hozzá/

Dunyása Legalább egy pillantásra méltathatna, Jása.
Elutazik... itthaggy engem... /Sír, a nyakába
borul/

Jása Mire való ez a bőgés? /Pezsgőt iszik/ Hat nap
múlva újra Párizsban vagyok. Holnap felülünk a
gyorsra, és köd előttünk, köd utánunk. El se
tudom hinni. Vive la France!... Ez itt nem
nekem való, nem tudok itt élni... mit
csináljak? Torkig vagyok a faragatlansággal,
elég volt. /Pezsgőt iszik/ Mire való ez a
bőgés? Viselkedjen tisztességesen, akkor nem
lesz oka sírni.

Dunyása /púderezkedik, megnézi magát a kistükrében/
Írjon majd nekem Párizsból. Én szerettem magát,
Jása, úgy szerettem! Jása! Én érzékeny teremtés
vagyok!

Jása Jönnek. /Tesz-vesz a bőröndök körül, halkán
dudorászik/

/Belép Ljubov Andrejevna, Gájev, Ánya és Sarlotta Ivanovna/

Gájev Ideje indulni. Már nem sok idő maradt. /Jására
néz/ Kinek van itt heringszaga?

L. Andrejevna Tíz perc múlva előállnak a kocsik...
/Tekintetét végighordozza a szobán/ isten
veled, te régi, kedves otthon. Elmúlik a tél,
beköszönt a tavasz, de te már nem éred meg,
téged lebontanak. Mi mindent láttak ezek a
falak! /Hevesen megcsókolja a lányát/
Drágaságom, látom, te ragyogsz, a szemed
csillog, mint a gyémánt. Örülsz? Boldog vagy?

Ánya Boldog vagyok! Új élet kezdődik, mama!

Gájev /vidáman/ Csakugyan, most minden elrendeződött.
Amíg nem adták el a cseresznyészkertet, mind

olyan izgatottak voltunk, gyötrődünk, aztán
amikor végérvényesen és visszavonhatatlanul
eldőlt a dolog, valamennyien megnyugodtunk,
sőt, föllélegeztünk... Banktisztviselő lettem,
pénzember vagyok... sárgát középre, te is,

Ljuba, mindenesetre sokkal jobban nézel ki, az biztos.

L. Andrejevna Igen. Az idegeim jobb állapotban vannak, az tény. /Odaadják a köpenyét és a kalapját/ Jól alszom. Jása, hordja ki a poggyászatot. Indulás. /Ányához/ Kislányom, hamarosan újra látjuk egymást... Én most elutazom Párizsba, abból élek majd, amit a jaroszlavli nénikéd a birtok vásárlására küldött - éljen a nagynéni! -, de nem soká fog tartani az a pénz.

Ánya Mama, hamarosan visszajössz, hamarosan, ugye? Én nekifekszem, leteszem a vizsgát a gimnáziumban, aztán dolgozni fogok, segítek neked. És mindenféle könyveket olvasunk majd együtt... ugye, mama? /megcsókolja édesanyjának mind a két kezét/ Olvasni fogunk a hosszú őszi estéken, rengeteg könyvet elolvasunk, és megnyílik előttünk egy csodálatos új világ... /Álmodozva/ Gyere vissza, mama...

L. Andrejevna Visszajövök, aranyom. /Megöleli a lányát/

/Belép Lopahin. Sarlotta halkán egy dalt dúdol/

Gájev Boldog ember ez a Sarlotta: énekel!

Sarlotta /fog egy batyut, amely egészen olyan, mint egy bepölyált csecsemő/ Csicsíja, babája, csicsí... /Hallatszik a csecsemő sírása: "Oá, oá!".../ Csitt, drágaságom, édes fiacskám/ "Oá!...oá!".../ Úgy sajnállak! /Visszadobja a batyut a helyére/ Nagyon kérem, találjanak nekem valami állás. Mi lesz így velem?

Lopahin Találunk, Sarlotta Ivanovna, legyen nyugodt.

Gájev Mindenki itthagyt bennünket, várja is elmegy... most egyszerre senkinek sem kellünk.

Sarlotta Mihez kezdjek a városban? Fel is út, le is út... /Dudorászik/ Mindegy...

/Belép Piscsik/

Lopahin A természet csodája!...

Piscsik /zihálva/ Jaj, hadd fújom ki magam... egészen kimerültem... Mélyen tisztelt barátaim... Egy korty vizet...

Gájev Pénzért jött, ugye? Alázatos szolgája, én itt se vagyok... /kimegy/

Piscsik Ezer éve nem voltam maguknál... gyönyörűségem... /Lopahinhoz/ Te is itt vagy?... De jó, hogy látlak... te roppant eszű ember... ... fogd... itt van... tessék... /Pénzt ad Lopahinnak/ Négyszáz rubel... Még nyolcszáznegyvennel jövök...

Lopahin /Csodálkozva vállat von/ Mi az, álmodom?... Hogy jutottál pénzhez?

Piscsik Várj, mindjárt elmondom... pfü, de meleg van... Rendkívüli história. Beállítottak holmi angolok

cserkert.hun.txt

is valamilyen fehér agyagot találtak a földemen... /Ljubov Andrejevna-hoz/ Magának is itt van négyszáz... csodálatos, gyönyörű asszony... /Odaadja a pénzt/ A többbit legközelebb. /Vizet iszik/ Az imént egy fiatalember azt mesélte a vonaton, hogy valami... valami nagy filozófus... egyenesen azt tanácsolja az embereknek, ugorjanak le a háztetőről... "Ugorj!" - mondja, és minden meg van oldva. /Álmélkodva/ Hihetetlen! Egy korty vizet!...

- Lopahin Miféle angolok voltak azok?
- Piscsik Huszonnégy évre kiadtam nekik haszonbérbe azt az agyagos földet... De most elnézést, mennem kell... Loholok tovább... megyek Znojkovhoz... Kardamanovhoz... Mindegyiknek tartozom... /Iszik/ Jó egészséget... Csütörtökön majd benézek...
- L. Andrejevna Mi most beköltözünk a városba, én pedig holnap elutazom külföldre...
- Piscsik Mit? /izgatottan/ Hogyhogy a városba? Persze a bútorok... a kofferek... No, sebjaj... /Könnyek között/ Micsoda nagyszerű emberek... ezek az angolok... Sebjaj... Minden jót... Isten legyen Önökkel... sebjaj... Előbb-utóbb mindennek vége lesz ezen a világon... /Kézét csókol Ljubov Andrejevna-nak/ Ha majd hallják, hogy elpatkoltam, gondoljanak jó szívvvel erre a ... szegény lóra, mondják azt, hogy "élt a földön egy ilyen-olyan... Szimeonov-Piscsik... nyugodjék békében"... Micsoda pazar időnk van... Igen... /Nagy zavarban kimegy, de mindjárt vissza is jön és még az ajtóban beszélni kezd/ Dásenykám tiszteletét küldi! /Kimegy/
- L. Andrejevna Mehetünk. Azért két gond még mindig nyomja a lelket. Az egyik a beteg Firsz. /Az órájára néz/ Még van öt percünk...
- Ánya Mama, Firszet már bevitték a kórházba. Jása még reggel intézkedett.
- L. Andrejevna A másik bánatom - Várja. Ő megszokta, hogy hajnalban keljen, egész nap dolgozzon, most pedig munka nélkül olyan, mint a partra vetett hal. Egészen sovány lett, sápadt, reggeltől estig sír szegény... /Szünet/ Jermoláj Alekszejics, jól tudja, arról ábrándoztam... hogy magához adom, és minden jel arra mutatott, hogy megkéri a kezét. /Súg valamit Anyának, az biccent Sarlottának, mindketten kimennek/ Az a lány szereti, ő is tetszik magának, egyszerűen fel nem foghatom, hogy nem tudnak egymásra találni. Nem értem!
- Lopahin Én magam sem értem, bevallom őszintén. Olyan fura az egész. Ha még futja az időből, akár most mindjárt kész vagyok... Intézzük el, és punktum, mert ha maga nem lesz itt, érzem, hogy semmi se lesz ebből a lánykérésből.
- L. Andrejevna Pompás. Hiszen egy perc az egész. Máris

cserkert.hun.txt
idehívom Várját...

Lopahin Szerencsére pezsgőnk is van. /A poharakra néz/
Vagy csak volt. Valaki mind kiitta. /Jása
krárog/ Erre mondják, hogy benyaka...
L. Andrejevna /élénken/ Remek. Mi kimegyünk... Jása, allez!
Idehívom Várját... /kiszól az ajtón/ Várja,
hagy most mindent, gyere hamar! /Kimegy
Jásával/
Lopahin /az órára néz/ Aha... /Szünet/
/Az ajtó mögött visszafojtott nevetés, sugdolózás - végre bejön
Várja/
Várja /sokáig mustrálja az útipoggyászokat/ Furcsa,
sehol sem találom...
Lopahin Mit keres?
Várja Én magam csomagoltam be, de nem emlékszem.
/Szünet/
Lopahin Maga most hová meg, Varvara Mihajlovna?
Várja Én? Ragulinékhoz... Elszerződtem hozzájuk a
háztartásukat vezetni... olyan
gazdasszonyfélének.
Lopahin Szóval, Jasnyevóba? Az megvan vagy hetven
verszta. /Szünet/ Vége az életnek ebben a
házban...
Várja /a holmit fürkészi/ Hova tűnhetett talán a
ládába tettem?... Igen, ebben a házban vége az
életnek... nincs tovább...
Lopahin Én most Harkovba megyek... ugyanazzal a
vonattal. Milliő dolgom van. Jephodovot hagyom
itt, hogy intézkedjen a ház körül...
Alkalmaztam őt.
Várja Aha.
Lopahin Tavalý ilyenkor már havazott, emlékszik, most
meg milyen szelíd, napos időnk van. Csak éppen
ez a hideg... mínusz három fok.
Várja Nem néztem. /Szünet/ különben is, el van törve
a hőmérőnk... /Szünet/
Egy hang szól be odakintről az ajtón:
Jermoláj Alekszejics!...
Lopahin /mintha már régóta erre a hívásra várna/ Máris!
/Kisiet/
/Várja a földön ül, fejét egy ruhásbattyura hajtja, halkán sír. Nyílik
az ajtó, óvatosan jön be Ljubov Andrejevna/
L. Andrejevna Nos? /Szünet/ Indulnunk kell.
Várja /már nem sír, megtörli a szemét/ Igen, ideje,
anyuka. Estére Ragulinéknál lehetek, csak le ne
késsük a vonatot...
L. Andrejevna /kiszól az ajtón/ Ánya, öltözz!

/Belép Ánya, majd Gájev, Sarlotta Ivanovna. Gájeven csuklyás meleg köpeny. Besereglenek a szolgák, kocsisok. A holmi körül Jepihodov ügyködik/

L. Andrejevna Na, most már útra fel.
Ánya /boldogan/ Útra fel!
Gájev Barátaim, kedves, drága jó barátaim! Hallgathatok-e most, midőn örökre elhagyjuk ezt a házat, megtartoztathatom-e magamat attól, hogy búcsúzóul kifejezésre juttassam azokat az érzéseket, amelyek egész lényemet eltöltik...
Ánya /könyörögve/ Bácsi!
Várja Bácsikám, hagyjuk ezt!
Gájev /leverten/ Sárgát dublettal középre... hallgatok...

/Belép Trofimov, majd Lopahin/

Trofimov Uraim és hölgyeim, legfőbb indulni!
Lopahin Jepihodov, a kabátomat!
L. Andrejevna Hadd üljek le még egy percre. Nem tudom, hogy van ez, de azelőtt észre se vettem, milyenek ezek a falak, milyen a mennyezet, most pedig olyan mohó érdeklődéssel, olyan szeretettel nézek mindenre...
Gájev Emlékszem, amikor hatéves voltam, Pünkösöd vasárnapján itt ültem, ebben az ablakban, innen néztem, ahogy az édesapám elindul a templomba...
L. Andrejevna Minden poggyászt felraktak?
Lopahin Azt hiszem, mindent. /Jepihodovhoz, aki felsegíti a kabátját/ Jepihodov, eredj, gondod legyen rá, hogy minden rendben legyen.
Jepihodov /rekedt hangon/ Bízva rám, Jermoláj Alekszejics!
Lopahin Milyen a hangod?
Jepihodov Az imént ittam egy kis vizet, és valamit lenyeltem vele.
Jása /megvetően/ Micsoda faragatlanság...
L. Andrejevna Elmegyünk - egy lélek se lesz itt.
Lopahin Tavaszig.
Várja /kirángat egy batyuból egy ernyőt, a mozdulatot úgy lehet értelmezni, mintha ütésre emelné, Lopahin úgy tesz, mintha megijedne/ Mi az, mi az?... eszem ágában sem volt.
Trofimov Uraim és hölgyeim, üljenek fel a kocsikra... Indulás! Mindjárt itt a vonat!
Várja Pétya, tessék, a kalocsnija, itt volt a bőrönd

cserkert.hun.txt
mellett. /Könnyek között/ És milyen koszos,
milyen ócska...

Trofimov /belebújik a kalucsnijába/ Menjünk, uraim!...

Gájev /nagy zavarban, alig tudja visszatartani a
sírást/ A vonathoz... az állomásra... kroázé
középre, fehérét dublettal a sarokba...

L. Andrejevna Menjünk, indulás!

Lopahin Mindenki megvan? Senki se maradt itt?! /Bezárja
a baloldali oldalajtót/ Be kell zárni, ide
hordtuk össze a holmit. Indulhatunk...

Ánya Isten veled, ház! Isten veled, régi élet!

Trofimov Köszöntünk, új élet!... /kimegy Anyával/

/Várja végigjártatja tekintetét a szobán, aztán lassan kimegy. Kimegy
Jása és Sarlotta is a kiskutyájával./

Lopahin Hát akkor... tavaszig. Tessék, parancsoljanak,
uraim és hölgyeim... A viszontlátásra!...
/kimegy/

/L. Andrejevna és Gájev kettesben maradnak. Mintha várták volna
ezt a pillanatot, egymás nyakába borulnak, visszafojtva sírnak,
halkan, mintha attól tartanának, hogy meghallja valaki/

Gájev /elkeseredve/ Nővérem, drága nővérem...

L. Andrejevna Kedves, gyöngéden szeretett, gyönyörű
kertem!... Életem, fiatalságom, boldogságom,
Isten áldjon!... Isten veled!...

Ánya hangja /vidáman, hívogatóan/ Mama!...

Trofimov hangja /vidáman, izgatottan/ Hahó!...

L. Andrejevna Hadd nézzem meg még egyszer ezeket a falakat,
ezeket az ablakokat... Hogy szerette ezt a
szobát szegény megboldogult anyám...

Gájev Nővérem, drága nővérem!...

Ánya hangja Mama!...

Trofimovhangja Hahó!...

L. Andrejevna Megyünk már... /Kimennek/

/A szín üres. Hallatszik, amint kulcsra zárják valamennyi ajtót,
aztán az elinduló fogat zaja. Csend lesz. A csendben hallani amint
tompá fejszezsapásokkal vágni kezdenek egy fát - magányos, szomorú
csattogás/

/Léptek hallatszanak. A jobboldali ajtóból megjelenik Firsz. Most is
mint mindig, zsakettet, fehér mellényt visel, lábán félcipő. Beteg./

Firsz /odamegy az ajtóhoz, megrángatja a kilincset/
Bezárták. Elutaztak... /Leül a kanapéra/ Rólam
megfeledkeztek... Nem számít... elüldögélek
itt... Leonyid Andrejics biztosan nem vette fel
a bundáját, felöltőben utazott el...
/Gondterhelten sóhajt/ Ha egyszer nem vigyázok
rá... Fiatalság-bolondság! /Valamit motyog, nem

cserkert.hun.txt
érteni, hogy mit/ Hogy elment az élet, mintha
nem is éltem volna... /Lefekszik/ Lefekszem...
Elhagyott az erőd, egy csöpp se maradt,
semmi... eh, te... ügyefogyott!... /Fekszik
mozdulatlanul/

/Távoli hang hallatszik, mintha egyenesen az égből jönne, egy
elpattanó húr elhaló, szomorú hangja. Csend lesz, csak azt hallani
ahogy valahol, távol a kertben a fejsze csattog a fa törzsén/

Függöny

.oOo.
